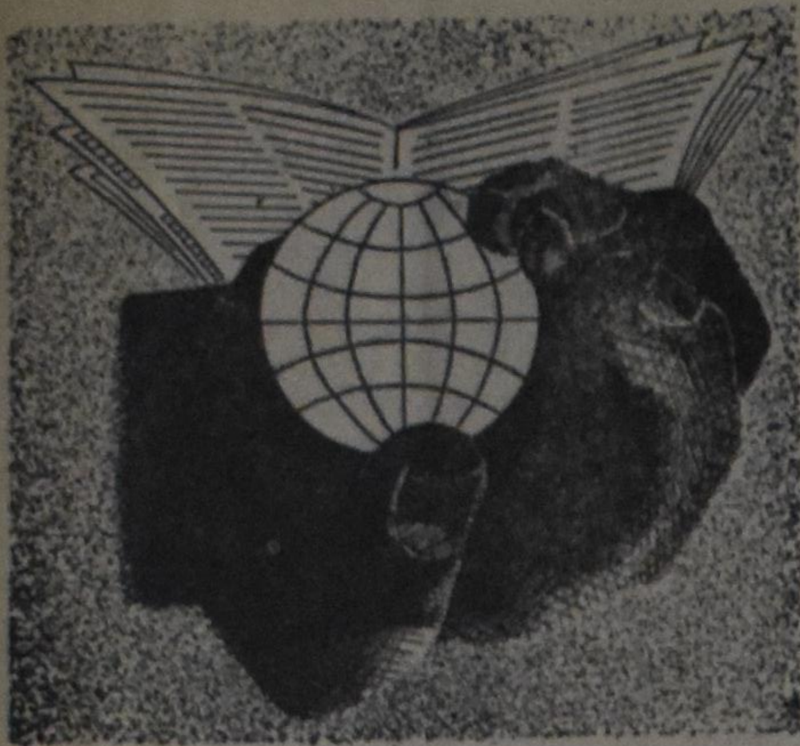
Jan.
Rev.J.W.Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

January 15, 1970 — No. 938
25th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

Reach Out or Pass Out

by Rev. L. MULDER *

Almost ten years ago, a new and frisky fledgling made the scene in Ontario, soon to be baptized A.O.D.C. and not to be confused with the aristocratic order of the Daughters of Canada.

The youngster was looked upon somewhat suspiciously, but not with alarm. It only stirred a little.

The first show of strength came in October 1960 when, under the leadership of Rev. Ehlers, 128 deacons came together in conference in the C.R.C. of Mount Hamilton. Fourteen ministers, the greatest number ever to show up at an A.O.D.C. meeting, adorned the conference with their presence. Rev. Guillaume spoke on the subject: World-wide Service. Rev. Van Harmelen lectured on the possibilities of a Christian mental institution in Canada. The conference decided to assist both these aspects of diaconal endeavour.

Such were the humble but courageous beginnings of diaconal work on a provincial and worldwide scale. The time was about ten years ago. Now, on your tenth anniversary, it will be good to look back and to look towards the future at the same time.

Ten years ago in world history, marks the rise of Fidel Castro in Cuba; ten years ago in the history of our Ontario Churches recalls the start of an organized outreach in the field of mercy.

How wondrous are the ways of God: both Castro and A.O.D.C. have been involved in one another ever since. Both have reached out and both have succeeded in reaching their respective goals, for better or for worse.

Ten years ago the Soviets began their successful Lunik series for photographing and mapping the dark side of the moon. Ten years ago world-wide service was preached and believed in at Hamilton, because moonrocks do not solve the problem of poverty.

Ten years ago the St. Lawrence Seaway was officially opened in the presence of our Queen and the late President Eisenhower. Ships could now reach the heart land of North America. Ten years ago a stream of world relief gifts began to move in the opposite direction through the Seaway to Korea and Taiwan.

Ten years ago France joined the nuclear club with its first explosion in the Sahara desert. Ten years ago decisions were made in Hamilton to alleviate the fears and anxieties of people with Christian counsel.

Ten years ago Adolf Eichmann was kidnapped in Argentina and brought to trial in Jerusalem for subsequent execution. Thus perished the mass exterminator of a persecuted race. Ten years ago massive help and healing was promised to homeless and unfortunate people in the name of Jesus Christ, a member of that same persecuted race, but the Saviour of the world.

Ten years ago Khrushchev pounded the lectern at the United Nations in New York with his shoe, swearing he would bury us all after the imminent collapse of the American way of life. Ten years ago the Christian hope stood firm in its persuasion that the hour of intensified help was now dawning for a world in peril, at home and abroad.

And what more shall we say, for the time would fail me to speak of typhoons in Guam, earthquakes in Alaska, tornadoes in Michigan and floods in Wallaceburg. At all times, by the grace of God, deacons have stood by and reached out with helping hands. Those days of ten years ago threatened to bring an end to the work of deacons, for the affluent society had arrived. Then deacons reached out with a new calling before they passed out as a dying creature of an irrelevant yesteryear. In ten years world history has recorded enormous changes, but the poor you have always with you.

An increasing need challenges the workers of mercy as never before, but they must be well aware of the restraining and curtailing legislation pertaining to their work, from church and state alike. Deacons are indeed an embattled band of reachers and preachers. Governments are taking over an increasing share of the work of Welfare, while restricting at the same time additional help from institutions of charity. In extreme cases, gifts of mercy are forbidden because of political considerations such as in the Biafra-Nigeria conflict.

But this is not the time to concern ourselves with the quandaries of the just society. Rather, we must first establish the rightful place of deacons within the framework of our churches. As a matter of fact, that is problem enough to handle for the time being.

It is rather clear that deacons do their work somewhat independently; without clearing their decisions and projects with classis or synod. This unusual situation has come about because there is to this day no place for deacons at major assemblies. Even at the local consistorial level their position is somewhat nebulous, for the simple reason that we have charged the deacons exclusively with the care for the poor. Naturally, this aspect of consistorial duty is not always equally prominent and thus the deacons fare away in their importance at the regular consistory meeting. The deacons have, in a fashion, retaliated by organizing their own conferences and building their own power structure. No wonder that classes became somewhat alarmed about the situation and asked the question: Should the decisions of the diaconal conference have classical approval before they are binding upon the churches? And: Are there still ways in which the diaconal work within the classis can be integrated in the work of classis in spite of the fact that synod has rejected the report of its committee on "The Delegation of Deacons to Major Assemblies?" (Agenda Classis Hamilton, May and September, 1969.)

To be sure, deacons must continue to reach out, otherwise their office, not in active service will become superfluous and will whither away or pass out. Yet, it must be admitted that the present state of affairs, from the viewpoint of church policy, is unsatisfactory. What do we now propose in the impasse which has been more or less evident in the last ten years? Where do we go from here? Surely, no one will have the final answer at this moment and a lot of reflection will be needed by men wiser than I. Permit me however to make a few remarks about this nagging problem.

The name, deacon, appears only twice in the New Testament, e.g. in Phillip. 1:1 and in 1 Timothy chapter 3. Strangely enough, the name does not appear in the classical passage of Acts 6, where seven men were chosen to serve tables. While they undoubtedly did serve tables to alleviate the apostles in their work, these seven men did obviously a whole lot more than that. It is impossible from that well-known passage to come to a conclusion as to their relationship with the apostles. The Bible is virtually silent on that aspect. A different light seems to shine from the passages in Phillip. 1:1 and 1 Timothy 3. In both cases the deacons are mentioned alongside the overseers or **bishops**. The name elders, used profusely elsewhere has conspicuously been avoided, so it seems. To add to the mystery: in Acts 11:30 a collection for relief is sent by the hands of Saul and Barnabas to the **elders** in Judea. Why would elders be mentioned in connection with the performance of a work of mercy, clearly restricted to the office of deacon? Or, to compound the difficulties a bit more: Paul urges Titus to ordain elders in every city of Crete (Titus 1:5). Don't they need deacons there at all? Have we not confused the matter ourselves by speaking about elders and deacons, while the Bible speaks about overseers and deacons? Does it not seem likely that elders are the officebearers of the church; either overseers or deacons forming together the council of the church? Thus, overseers and deacons are together: **the elders.**

It would seem to me, based on biblical data mentioned above, that the structure of the offices in the

(Continued on page 2)

* Speech delivered at the 10th anniversary of the All Ontario Deacons Conference in Woodbridge, Ont.

SPAIN RENEWS CLAIMS ON GIBRALTAR

Units of a Spanish naval task force are at anchor off Gibraltar after Spanish Housing Minister Vicente Mortes Alfonso renewed Spain's claims to the British colony in an address at Algeciras.

Evangelical Students Organize for Action on War

A new national student committee held its first strategy conference, January 7-8, 1970, to determine the priorities for responsible evangelical action to end the Vietnam War. The group, calling itself the National Committee of Christian Students to End the War, declares that it offers a positive alternative for those Evangelicals who cannot responsibly align themselves with either the Left or Right of American politics.

"We want to do, at this moment in world history, whatever our Saviour and Lord, Jesus Christ, would have us do. We know that His Holy Spirit will lead us into all truth — including the truth about the War and our responsibility in regard to it," a spokesman for NCCSEW stated.

The spokesman, Ed. Fielding, who is a senior at Philadelphia College of Art, Philadelphia, Pennsylvania, serves as a co-chairman of the organization. Fielding said evangelical students from more than 20 colleges, universities, and seminaries will -attend the two days of meetings at Trinity Christian College, located in the Chicago suburb of Palos Heights, Illinois.

The widely-publicized reports of GIs slaughtering even children, Fielding said, had been the last straw for many Christ-believing youths. "One seminarian I know, a number five in the draft lottery had refused to accept draft exemption because he wanted to do his duty before God, if called upon to enter the military. Now, he has made up his mind not to seek a 4-D exemption but to go to prison, if that becomes necessary in order to keep from selling his soul in Vietnam. He's working for our committee on a manual to help other Christians understand the ins-and-outs of the draft regulations."

"After the exposure of what happened in My Lai, I talked the matter over with other evangelical students, who, like myself, have never marched or demonstrated for anything. A couple of us just started phoning around the country to people we knew from our home churches that might be interested in meaningful christian action," Fielding stated.

One of those contacted was Tom Vanden Bosch, a Californian in his final year as a philosophy major at Dordt College, Sioux Center, Iowa, and now also a co-chairman of NCCSEW. "I hope the group will take the long-range view. Followers of Christ should contribute something very distinctive to national political debate, especially of such life-and-death significance as the debate on the War." Vanden Bosch elaborated, "We need to dig in, long before such crises develop, so that as a community of God's People we have the necessary background with which to influence our society in a competent way that honours our Lord. As far as I can see, Senator Mark Hatfield of Oregon is the only evangelical Christian who has the required background in political leadership. And he happens to be against the War. I'm sure he doesn't have all the answers, but he is one of the few people of national stature who is trying to put the Lordship of Jesus Christ before all other considerations. I think we should evaluate getting behind him, helping him to develop a genuinely christian approach to the War and to American politics as a whole."

The conference program includes two major study papers with ample time for reflection and appraisal. The first paper will be presented by Dave Vander Plaats, senior at Westminster Theological Seminary, Philadelphia. His contribution is entitled, "Toward a Christian Understanding of the Vietnam War." Vander Plaats looks forward to future graduate studies in political science, but he indicated he prefers to engage in research for christian political action first. "You've got to be in politics before you can theorize on it meaningfully," he said. "This is especially true for christian politics, as there has never been such a thing in our country. Especially in regard to the Vietnam War, there is no room left for a detached academic attitude toward christian political action."

When asked about specific action projects which NCCSEW might undertake, the officers indicated they had several concrete proposals to put forward but that the entire gathering would first be invited to evaluate them and to seek the Lord's guidance as to what should be done.

Very First Protestant Mission Recounted

(Saô Paulo) The first Protestant missionaries to the New World were sent by the Council of Geneva and John Calvin in 1556 to Villegaignon, Brazil. A group of devout, well instructed Huguenots, including two pastors, was sent on request of vice Admiral de Coligny and vice Admiral Nicolas Durand de Villegaignon, the man in charge of the Fort near the Bay of Guanabara. The early attempt at mission work is recounted in an article by the Rev. Johan Oranje, soon to appear in Calvinist-Contact.

The request of Villegaignon for Huguenot Christians to come to Brazil came after an attempt at starting a colony of ex-convicts and adventurers failed. When it appeared that such people were not the stuff to establish a colony, Villegaignon sent his nephew Bois-le Conte to France to request Calvin for pastors. The mission therefore became known as the Bois-le-Conte Mission. The first service was held on March 10, 1557 and the Reformed Church of Brazil was established.

It soon appeared, however, that Villegaignon did not agree with the teachings of the Huguenots and that instead he hated the Reformation. He had appeared sympathetic to Calvinism only to gain the cooperation of de Coligny and Geneva. It was not long before a period of oppression against the Huguenots began. The dispute resulted in the return of the Huguenots to France in January, 1558, les than a year after they arrived.

This was not the end of the story, however, for the old sailing vessel with which the Huguenots would return to France soon appeared to be too heavily loaded and was drawing too much water. Thereupon five Huguenots were lowered into a boat and sent back to Brazil. One escaped but four were captured by Villegaignon and were told to give an account of their faith. The answer that the four gave was written down and has been preserved. The author of their confession of faith, Jean du Bourdel, was given only 12 hours to write the document that contains 17 articles. All four men signed the document. On the basis of this statement the Huguenots were strangled and their bodies were tossed into the sea. Only one was spared; not because he denied his faith, but because he was a tailor whose services could not be missed in the colony.

The 17 Articles of the early Huguenots in Brazil breathe a calm, christian spirit, does not unnecessarily accentuate points of difference and has been called a masterwork of reasoning and formulation. The confession denies the bodily presence of Christ in the sacrament of Communion and calls baptism the sacrament of repentance and conversion. It says that as man he is enslaved to sin but the Holy Spirit gives to the believer a new free will. It rejects the mediation of priests in forgiveness which is given to believers directly by the Word of God.

Johan Oranje draws from the failure of the first Protestant mission endeavour the lesson that better plans for mission have to be formulated than were made by de Coligny and the Council of Geneva. (RES)

Reach out or pass out

Continued from page 1

church is as follows: At the time of the apostles, the ministry of the Word as well as the oversight and the work of mercy is all in their hands, until they decide to get assistance from seven men full of the Holy Spirit. These seven take over the work of mercy as a primary task, but besides that they are engaged in preaching (Stephen, Phillip.) The "seven" are not called deacons, because they are in fact assistant apostles.

When the apostolic office disappears, a new arrangement takes shape, broadly patterned after the apostolic example. The apostolic office is split into elders who labour especially in the Word and those who rule. The first are called ministers, pastors, etc. and the second group overseers or bishops. Since the work of mercy had already been split off with the appointment of the "seven", the pattern is followed by appointing assistants, called deacons. These deacons are primarily called to serve on tables, but not exclusively so. (See the "7".) Thus deacons are in fact assistant elders as the "seven" were assistant apostles. For that reason the Bible speaks about only **one** office in the church; **elder**, subdivided in pastors, overseers and deacons. It is **one** office, which is **threefold**, just like that of Christ Himself an office which requires three different kinds of people as far as their gifts and talents go, but they are **elders** all. Only then does the situation become clear when the apostles urge the appointment of elders everywhere or when they hand over the gift of Christian charity to the elders in Judea for the relief of the brethren there.

If these observations can stand the test of further biblical critique, then it will be obvious that some radical changes will have to be made, the deacons will receive a "new look", and we have a brand new ball game.

For one thing, the work of deacons must be integrated with that of the elders on all levels of church government from consistory to synod. After all, according to article 30 of the Belgic Confession pastors, elders and deacons **together** form the council of the church. Thus we should strive indeed for delegation of deacons to higher assemblies and discard the system of broad and small council meetings. Deacons should no longer make important decisions at any meeting independently, but always seek the approval of the elders, whether in consistory, classis or synod.

For all practical purposes, elders and deacons may have separate meetings, but all decisions should be made jointly. This is the more urgent as the work of deacons, if carried on independently, is in danger of bring trapped in the tentacles of the "social gospel", which is no gospel at all. The church must remain alert to the fact that deacons are doing gospel work; in a very special way, to be sure. But gospel work it must remain if they are to be servants of the Master. Such dangers are not nearly so great when the diaconal work is a part of the total gospel proclamation, made jointly with the ministry and eldership.

Brethren, at present we cannot deny the drift towards breaking up the one work of the church: to proclaim good tidings. Deacons have their own show, so to speak, and while this is understandable, it cannot be condoned. In our broken society, let us at this tenth anniversary make the solemn decision to unite the multiple facets of the presentation of the gospel of life into one powerful thrust. Let the gospel be lifted high by the three-stage rocket of prophet, priest and king, for the sake of him who is the Priest-King after the order of Melchizedek. Only thus shall His kingdom come and the kings of earth be subdued. While His people shall be ready in holy array, together with the dew of our youth.

Consider these things. Congratulations and happy anniversary.

New Church Building in Bowmanville, Ont.

Boxing Day — Glory Day in Bowmanville — it was grand — it was magnificent — it was God-glorifying!

"'Mid festal throngs and music swelling" the Maranatha Christian Reformed Church of Bowmanville (East) was dedicated FOR THE WORSHIP OF GOD IN PRAYER AND PRAISE.

Supporting the joy of the occasion were — the greeting of many distinguished guests (including a former pastor Rev. H. Moes and his worship Mayor Ivan Hobbs); the person, dressed in the flowing robes of his toga preaching a prime sermon; the choir under spirited direction raising a joyful noise; and the grateful hearts of the congregation responding, "How good and pleasant is Thy dwelling."

Bowmanville lies at the eastern tip of "the golden horseshoe" bordering Lake Ontario. It is a growing town, flourishing financially, partly under the shadow of the "mighty" G.M. works in Oshawa, partly due to some enterprising independent operators (one, Robert Dykstra, was recently elected as Reeve of Bowmanville). With a population of less than 9000, Bowmanville can boast the presence of two good-size Christian Reformed congregations.

The name of the first Christian Reformed Church of Bowmanville, Rehoboth (140 families) took on added meaning (cf. Genesis 26:22) in July of 1964 when Classis Eastern Ontario instituted a new congregation. This daughter church was named Maranatha (now 120 families). At first, church services were staggered to permit both congregations to worship in the same building. After October 1966 Maranatha's services were held in the new auditorium of the Knox Christian School; in the meantime land was bought (on Highway # 2) and a parsonage built.

The construction of the new Church building, adjoining the parsonage, began in April of this year. Mr. P. Vogel, a member of the Building Committee contracted the building — his work and that of his staff is characterized by a high degree of craftmanship and expertise. Our pastor, Rev. J. Nutma, also spent much of his time and energies leading the planning of the church interior, soliciting loans and gifts, etc. It is mainly due to his competent leadership that not one note of discord was heard from the congregation — on the contrary, many hours of free labour were offered cheerfully. The sanctuary is beautiful with its stained glass windows, carpeted floors, a brand new organ, new hymnbooks and bibles, the cozy atmosphere — Rev. Moes said it! **It's too much!** *)

"Man alone cannot build a church," our pastor impressed upon us. We must be careful not to use our lovely new building as a status symbol or languish on our laurels now that the task of building is at an end. In the sanctuary next to the pulpit a beautiful candelabra symbolizes the seven gifts of the Holy Spirit and the seven churches mentioned in the book of Revelation. Above these seven candles the Greek letters Alpha and Omega are intertwined symbolizing that ". . . of Him and through Him and unto Him are all things (Romans 11:36)" Christ is the beginning and the end; somewhere in between are we as a congregation with the prayer Maranatha (Come Lord Jesus) in our hearts. The name Maranatha gives us a perspective; it is within this context of the coming Kingdom that we can see the meaning, the true significance of all of life — or any part of it such as the construction of a building.

The choir sang "Praise to the Lord the Almighty, the King of Creation" at the beginning of the dedication service. Then came the solemn moment when the architect Mr. Bas Den Hoed came forward to present a key of the church to Mr. Hartemink, the vice-chairman of the consistory. A solemn moment which changed to one of a lighter note when it was found that neither of the two men had a key. And somehow it seemed fitting that Mr. Vogel, the man who has done more than anyone to make our church building what it is today, should come forward with the key.

In the ceremony of dedication our minister pointed out the central task of the church, "In this House of prayer God's Holy Word is to be proclaimed fully and His Sacraments are to be administered faithfully and Christian discipline is to be exercised after the Spirit and intent of Christ." Rev. A. Vanden Berg (pastor of the Rehoboth congregation) offered a prayer of dedication using the Lord's Prayer as a model. Another high point came when a member of our Young People society came forward with the pulpit Bible, laid it open and read, "Thy Word is as a Lamp unto my feet and a Light upon my Path."

Rev. Nutma chose the text of his sermon from 1 Peter chapter 2 and preached on the theme: "Let yourselves be used as living stones in the house of God."

Christ has become THE CORNERSTONE of His Church and at the same time a rock to stumble over, a stone rejected by the builders. Christ is the living stone and wants us to be built up as living stones into His House. Christ's claim on our lives is a total one and requires Christ-directed living — it requires an affirmative answer to the fundamental question, "Do you love the Lord?"

During the time of greetings after the sermon, Rev. D. Habermehl also addressed the congregation. He spoke on behalf of Classis Quinte and made it clear that we need to be humbly thankful, since all the sister churches in our classis now have a permanent home of their own.

The choir's final selection **The Hallelujah Chorus** (from Handel's Messiah) brought the dedication service to a fitting close; there were a few moments of a most meaningful silence — a grand, magnificent, God-glorifying silence!

Art Bouwers.

---

*) The first Sunday, December 21, three babies were presented for Baptism! There will be three services held every Sunday including an area Dutch service at 2:30 p.m.

ONE TRACK MIND—There were no injuries when these two trains tried to use the same track at the same time at a railroad station in Oslo, Norway.

DATA CENTRE

January 16	A.A.C.S. lecture by Dr. P. A. Schouls on "Understanding Our Times", at 8 p.m. in the Calvin Christian Senior High School, 14304 - 109 Ave., Edmonton, Alta.
January 28	Hamilton. Feike Asma Concert. Central Presbyterian Church.
January 30	Brantford. Feike Asma Concert. Grace Anglican Church.
January 30	A.A.C.S. lecture by Dr. P. A. Schouls on "Understanding Our Times", at 8 p.m. in the Calvin Christian Senior High School, 14304 - 109 Ave., Edmonton, Alta.
January 31	Toronto. Feike Asma Concert. Yorkminster Park Baptist Church.
February 3	Collingwood. Feike Asma Concert. Trinity United Church.
February 13	A.A.C.S. lecture by Dr. P. A. Schouls on "Understanding Our Times", at 8 p.m. in the Calvin Christian Senior High School, 14304 - 109 Ave., Edmonton, Alta.
February 27	A.A.C.S. lecture by Dr. P. A. Schouls on "Understanding Our Times", at 8 p.m. in the Calvin Christian Senior High School, 14304 - 109 Ave., Edmonton, Alta.
February 28	Annual meeting C.J.L. Foundation. Guest speaker: Dr. John Olthuis. West Humber Collegiate Institute, Rexdale, Ont.
March 5, 6 and 7	Evangelical Fellowship of Canada Conference, Toronto, Ont.

The third meeting of team "A" of the A.A.C.S. DISCOVERY I - program "Explorations in Contemporary Living," will be held at 8:00 p.m. in the following communities (speaker for all communities Mr. John A. Olthuis on "Hidden Invaders"):

January 14	Calvin Theological Seminary Auditorium, Grand Rapids, Michigan.
January 15	First Christian Reformed Church, 23 Tweedsmuir Avenue E., Chatham.
January 16	Calvin Memorial Christian School, 300 Scott Street, St. Catharines.
January 19	First Christian Reformed Church, 513 Talbot Street, London.
January 20	Willowdale Christian Reformed Church, 70 Hilda Avenue, Willowdale (Toronto).
January 21	Bethel Christian Reformed Church, Prescott Road, Brockville.

The third meeting of team "B" will be held at 8:00 p.m. in the following communities (speaker Dr. R. Kooistra on "Hidden Invaders"):

January 12	Christian Reformed Church, Main Street, Drayton.
January 13	Thunder Bay Christian School, Thunder Bay, Ont.
January 14	Winnipeg (see local bulletin for location).
January 15	Christian Reformed Church, 180 - 2nd Avenue N., Lethbridge, Alberta.
January 16	First Christian Reformed Church, Corner of 15A Street and 36th Avenue, S.W., Calgary, Alberta.
January 19	Bellevue Christian School, Bellevue (Seattle), Washington.
January 20	Christian Reformed Church, 66 Agnes Street, Victoria.

WE MADE GOOD PROGRESS, BUT . . .

When we entered the year 1969 we counted 7538 paid subscriptions. When we entered 1970 this number had increased to 8160, which means that Calvinist-Contact grew with more than 600 paid subscriptions. You can understand how thankful we are. This is a tremendous growth in one year, which we have never experienced during the lifetime of our weekly.

However, there is a shadowside to this picture. When the Postmaster General announced a drastic increase in the postal rates for newspapers, we were suddenly faced with a tremendous problem. We told our subscribers that to overcome this sudden obstacle we had to grow with some 1500 new subscriptions. That was a high figure, which we knew was not attainable in a short time. Yet, in order to survive we have to have them.

We are sincerely thankful for the tremendous support we received; 600 subscribers more means a lot indeed. However, it is below the number we need in order to survive the blow by the postal authorities.

Do we ask too much if we appeal to our subscribers to help gain the 900 more subscribers? We trust this is possible if we all work together to keep our Christian weekly alive.

Any help which you need will be gladly given.

CALVINIST-CONTACT

CALVINIST - CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 (area code 416)

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Council: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published every week.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be re-printed without permisson of the publsher.

Music: An intrusion in Reformed Worship

by HOWARD SLENK *)

When searching for a title for this paper I first chose "Music — The Intrusion in Reformed Worship." This title seemed inexact because it could imply that music is the only intruder among us on Sunday morning. Since some skilled liturgist might point out that there are jolts other than music in our services, a better title might be: "Music — An Intrusion in Reformed Worship."

But why call it an intrusion? What could possibly be more fitting in a service than the congregational songs of praise? What is more soothing than the noble strains of the organ preparing us for worship? I have two main reasons for calling music an intruder. The first is an historical reason: In the Protestant Reformation of the sixteenth century the churches in Switzerland, France, and the Netherlands that accepted the doctrinal teachings of John Calvin also adopted his liturgical reforms. Important in Calvin's liturgical tenets was the exclusion from public worship of all music but the unison, unaccompanied singing of the psalms as rhymed by Marot and DeBeze, a body of poetry and melodies that we know as the Genevan psalms (or sometimes, incorrectly, Dutch psalms). We certainly have much, much more than that today. The psalms have been supplemented by hymns; organs now accompany congregational singing and sound alone during the service; choirs sing elaborate part music in many of our churches. These additions, speaking strictly historically now, are an intrusion upon the worship ideal as outlined by Calvin.

I do not intend to discuss, or to argue for or against Calvin's beliefs on the role of music in worship. Instead, I wish to stress that whether we still agree with Calvin or not, we should agree that if we are to have more music than the Genevan reformer allowed, then it must be used in a way that does no violence to the basic Reformed idea of the worship of God.

Thus the second reason for calling music an intrusion is a liturgical one: In America today music in Reformed worship intrudes because it is out of step with our principles of worship and with our doctrine. Although we keep careful watch that the spoken portions of the liturgy be enriching and Scriptural, that they follow decently and in good order, no one ever raises his voice against the barbershop harmonies, operatic transcriptions, and miscellaneous junk that is often played on the organ. We insist that our sermons be preached with decorum and reflect sound, Biblical thinking, free from secularism and maudlin sentimentality. But who cries against the lady soloist, who stands behind the very pulpit reserved for preaching of the Word to sing this vulgar ditty:

> I want to wish you a Merry Christmas,
> Merry Christmas, one and all,
> As the tree lights gaily twinkle,
> And the snow flakes gently fall.

To sanctify this third-rate "White Christmas," the name of Christ was inserted near the end of each stanza.

As I sat and listened to this desecration, I asked myself, "How can this happen? Isn't there anyone other than myself who is offended by this claptrap? Surely one need not be a trained musician to know immediately that this is wrong.

However, it is not fair to blame our Reformed congregations, for if there is no guidance or control, liturgical accidents will happen. And again, one can look back on the history of our church to explain them. Our synods and classes reflecting the centuries-old Calvinistic bias against elaborate church music, have been reluctant to encourage music in worship, and therefore have given very little leadership to the denomination. But the use of music in Reformed worship has increased in spite of this. And, because there has been no denomination-wide guidance, because consistories left on their own are not capable of giving leadership in musical matters, music in our worship, like Topsy, has been left to grow on its own. Even in Reformed churches where competent musicians are in charge, the music program often is a realm apart, with no discernable organic relationship to the service as a whole.

There is much more to be done than merely improving the music in our churches. In essence, music in Reformed worship still needs its raison d'être established and explained. Then perhaps our church music will enrich rather than embarrass or ignore the liturgy.

As a start, this paper will explore a few guidelines for the role of music in Reformed worship. This exploration will take the form of answers to four questions:

I. When should music sound in our services?

II. Who should perform it?

III. Where should it be performed?

IV. What should be performed?

I.

Before we can decide WHEN music should occur in our services, we must somehow fit it into the total act of worship. There is a metaphor that calls worship a drama. Not a monologue, not even a dialogue, but the sacred drama of the communion of saints: the Body of Christ met to honor the Head of the Body. There are no spectators, since all are participants. Like a good drama, worship must have no over-acting, no redundant lines, no obtrusive stage props, no participants who are not lost in the total action.

All events in the service, then, must carry forward the action of worship. And if we are to have music, it must contribute to this forward motion by intensifying certain acts of worship for which we deem the mere spoken word insufficient. If we believe this, then we will not use music as a signal for telling people when to rise, walk, sing, talk, or open purses. We will not insist, for variety's sake, on special numbers, which usually have no connection with the worship in progress. The use of music in such a trivial role reveals a lack of respect for the integrity of worship as well as a failure to understand the ultimate seriousness of music as an art. Music in worship is not there to help the service go smoothly, or to entertain us. It is there to increase our awareness of the meaning of our relationship to God.

This perspective of worship is a prelude to our first question: When should music sound in our services? Both the organ and the choir have an important role.

With the organ, the first thing that comes to mind, of course, is the accompaniment of congregational song, an important liturgical action in any Protestant church. The pipes of the organ should produce a solid foundation of four-voiced harmony to support the melody sung by the people. If we are to have the organ, no one should disagree that this is its principal function.

But the organ is also used as a solo instrument in our services. It is in this role that the instrument produces a great deal of what I shall call misplaced sound — misplaced because it fulfills no liturgical function. Our guiding principle, you will remember, is that music should aid or lead the congregation in the worship of God. Solo organ music can fulfill this requirement. Prelude, postlude, and offertory should then be heard as God-directed music. The organist, as a representative of the congregation, offers a gift of beauty to God.

Much solo organ music in the service, however, does not fulfill this function. The greatest offence is the postlude, and I challenge anyone to supply us with a liturgical reason for playing the organ while the congregation leaves the sanctuary. How can the organist represent a congregation that is walking out on him? Even if one considers the liturgical function of organ tone to be merely the inspiration of the people, the postlude again fails, for no one listens to it. If, therefore, the postlude has no liturgical significance, it cannot be defended and should either be eliminated from Reformed worship, or integrated into the service.

The offertory is a second, but more subtle, problem area, for here organ tone is used to provide sound to accompany an important liturgical function: the offering of our gifts to God. Although the organ offertory could be defended with the "gift of beauty" argument, or as an opportunity to edify the congregation with beautiful music while they are passing the collection plates, I suggest that a more significant liturgical activity is possible, even desirable — an activity that would heighten the meaning of the act of giving. Perhaps a procession using all or part of the congregation to symbolize the physical act of returning to God part of the material wealth with which he has blessed us. Perhaps a hymn on the meaning of giving, or on the abundance of our blessings. Perhaps silence. Should the sound of coins being dropped for God's Kingdom be covered up?

This leads me to an all-out attack on any cover-up music in worship: organ interludes to accompany the ushering in of late-comers, the march of the deacons back to their pews, or the walk of the minister from pulpit to door. When there is music instead of silence in the service, it must be a contribution to worship, not an interlude to cover up the collecting of wits and money.

The third solo role of the organ is the prelude. Here most of the congregation are in their seats and are able to listen. Usually the prelude is a ten-minute medley, nudging troubled twentieth-century minds into a mood of reverence, muffling entering footfalls, and ending with the arrival of the minister and elders. If we agree that all church music should be liturgically significant, then we will also want everyone to hear the prelude. It should begin at ten o'clock, after the entire congregation has assembled, not at ten to ten. The prelude could then be a short but integral part of the service, presenting the musical ideas a great composer once had concerning one of the hymns to be sung later by the congregation.

A discussion of the meaning of the organ prelude and postlude should include an examination of their origins in an attempt to discover the liturgical reasoning, if any, that gave rise to the practice. We know that the organ prelude and postlude in Reformed worship was not a carry-over from Catholicism, because in the earliest Calvinist services there was no organ music. Nor is the practice peculiar to American Reformed Churches. Although the church choir in Reformed worship is a peculiarly American phenomenon, in which we have followed the practices of other denominations, our use of the organ is not. Preludes and postludes were being played in our mother church in The Netherlands long before the establishment of Dutch colonies in this country.

The custom originated in the sixteenth century. Although the Calvinist consistories wanted no organ music, they could not remove the organs from the premises because church buildings were the property of the city. The city councils realized the value of the great organs in the Dutch churches and wanted people to enjoy them. They appointed city organists (stads-organisten) to play frequent recitals. A convenient recital time was Sunday morning, just before and after the service. While the organ played, the public would promenade through the building listening to the music and chatting. (This practice perhaps explains why Dutch congregations are still rather noisy, to American ears at least, before their services begin.)

(To be continued.)

*) Reprinted with permission of Trinity College, Palos Heights, Ill. The brochure is available at Trinity College bookstore for 53¢.

FOR SAIL—Louis Coureau, a London caterer, bought the yacht Bloodhound from Prince Philip for $70,000 and hopes to sell it in America for $140,000. The prince said he had to sell the craft to make royal ends meet.

PATRICIA YOUNG SAYS . . .

One type of character who bugs me no end is the man or woman who prefixes his conversation: "A little bit of socialism is a good thing." Or: "Karl Marx has some good ideas" — equating communism with the freely-chosen communal life of the convent or monastery. This is a little like arguing that a forest fire is a "good thing" because it destroyed some rats and tree bugs!

Most people couldn't even give you the dictionary definition of the word. Webster describes it as: "A political and economic theory of social organization based on collective government ownership and management of essential means for the production and distribution of goods."

Other people wrongly point to Sweden as a shining example of socialism, despite the fact that ninety percent of Sweden's means of production is privately owned! Rather, Sweden is a WELFARE STATE, which Webster defines as: "a state that by legislation assumes a major share of responsibility for the individual and social welfare of its citizens."

To point to Britains "socialism" one must recognize that while Britain learned to accept a type of socialist planning during World War II, when a socialist government came to power and began implementing its full measure of state control, the results were catastrophic!

"Democratic" socialism means nothing more than forming a political party and campaigning until "voted" into power and then putting its totalitarian theories and policies into operaton as outlined by Webster! Writer Hillaire Belloc in The Servile State points out that a socialist government is NOT "ownership by the people" but by a totalitarian order wherein the masses wind up toiling for those who possess the political power! In short, socialism is a minutely regulated bureaucratic tyranny, since whoever controls a man's sustenance controls the man!

A well known tranquility prayer says: Give me the courage O Lord to change the things which need to be changed; the strength to endure those things which cannot be changed — and the wisdom to know the difference!

The socialist doesn't seem to know the difference and instead, leads men and nations into disaster in search of a non-existent "paradise on earth!"

Vrome en minder vrome Nieuwjaarswensen

Bij het handen schudden met vrienden en geburen op de eerste dag van het jaar, kom ik meestal niet verder dan een: ja hoor, ook zo, van 't zelfde!

Er zou vaak veel meer aan toe te voegen zijn, maar als je met z'n zessen of zevenen op een kluitje staat, een beetje luidruchtig vrolijk, vanwege de opluchting die de eerste Januari nu eenmaal altijd geeft na de weemoed van Oudejaarsavond, dan komt daar gewoon niet van. Daarom heb ik dit jaar iets van wat altijd ongezegd blijft, eens opgeschreven.

De kinderen wens ik toe dat hun de tijd gegund zal worden om kind te zijn. Om te dromen en te onderzoeken en hun weg te gaan zoals alleen een kind een weg gaat: héén, en weer een eindje terug, om dit of dat nog eens goed te bezien. Ik hoop dat hun groei niet verhaast zal worden door de gruwel van een oorlog, of door de tragiek van een echtscheiding, of door vaders en moeders die staan te trappelen van ongeduld en hen voortijdig tot miniatuur-volwassenen proberen te maken.

De jonge mensen zouden er misschien wél bij varen in het nieuwe jaar, als ze zich gingen realiseren dat het simpele feit dat ze jong zijn en dus wat gefrustreerd, hun nog niet het recht geeft op de aandacht en het meeleven van de hele wereld. Jong zijn is een kwaal die met de dag beter wordt en ze zouden er goed aan doen om van deze gezonde ziekte te genieten voor het te laat is, in plaats van met veel vertoon van ongezond zelfmedelijden hun wonden te likken en aldus te infecteren.

Vaders en moeders (daar hoor ik dus zelf ook bij) zou ik graag wat positiever willen zien. Laten we ons niet blind staren op de minder goede hoedanigheden waarmee onze kinderen ongetwijfeld behept zijn en laten we ons voornemen om over elk vergrijp en over elke nalatigheid van ons kroost niet langer door te zeuren dan strikt noodzakelijk is. In plaats daarvan zouden we eens extra enthousiast kunnen zijn over een moeizaam verworpen C op het rapport en over de toewijding waarmee ze een zieke vriend of vriendin nalopen.

Mogen de grootouders, de wereld over, genieten van een rustige oude dag EN van hun nageslacht. Moge datzelfde nageslacht hun eer bewijzen en de pas zo nu en dan eens wat naar de hunne regelen. Bovenal, mogen alle oude mensen de toekomst met vertrouwen en in gespannen verwachting tegemoet zien!

Onze dominees bid ik voor 1970 de Heilige Geest toe.

Voor onze geestelijke leidslieden hoop ik dat ze bij het onderzoeken van God's Woord, zichzelf en elkaar niet in het Licht zullen staan.

Wat valt er verder nog te wensen? De eenheid van God's kinderen. Het in stand houden van de kerkdiensten. Een verbod om rollen pepermunt en andere snoeperij in diezelfde kerkdiensten van hand tot hand te laten gaan. Er moeten andere manieren zijn om onze medeelzaamheid te tonen. Vrede op aarde. Een oplossing voor het hongerprobleem. Een geneesmiddel voor kanker. Geen dronken autobestuurders meer. Vaders en moeders voor alle kinderen die op adoptie wachten. Verdraagzaamheid. IETS van de vroegere Victoriaanse ingetogenheid.

Laat ik maar ophouden. Het begint zo langzamerhand op het verlanglijstje voor mijn verjaardag te lijken. Daar kom ik ook nooit mee klaar. Die ene keer in het jaar dat ik eens zonder schroom al mijn stoffelijke wensen mag kenbaar maken, laat ik me altijd gaan. Nog één ding. Allen die dit lezen wens ik toe dat ze eenmaal zullen komen dáár, waar niet te wensen over zal zijn.

Linda

Hoe men Canadees Staatsburger wordt

(Canadian Scene) — Om als vreemdeling in Canada genaturaliseerd te worden, dient men een voorgeschreven gedragslijn te volgen en aan bepaalde eisen te voldoen.

Toelating: Personen, die naar Canada wensen te komen, met het plan, zich hier voor goed te vestigen, moeten zich wenden tot het immigratiebureau, waar ze de positie van **landed immigrant** aanvragen. Dat betekent, dat ze tot het land zijn toegelaten op permanente basis. Vele anderen komen hier voor kortere of langere tijd heen, en zij worden toegelaten als **non-immigrants.** Besluiten deze personen later om hier voor goed te blijven dan moeten ze zich tot het Department of Manpower and Immigration wenden, waar ze de status van landed immigrant aanvragen. Dit is de eerste stap op weg naar het Canadees staatsburgerschap.

Woonplaats: U behoort tenminste vijf jaar in Canada te hebben gewoond, voordat u het staatsburgerschap kunt aanvragen. Dit behoeft niet noodzakelijkerswijs vijf achtereenvolgende jaren te zijn, zolang u maar kunt aantonen dat u in de afgelopen acht jaar een totaal van vijf jaar in Canada hebt doorgebracht. Een tweede vereiste is, dat u van de achttien onmiddellijk aan de aanvrage voorafgaande maanden er minstens twaalf in Canada hebt gewoond. Dit is ter uwer bescherming, om u er van te verzekeren, dat een tijdelijke afwezigheid uit het land u niet met uw kwalificaties in moeilijkheden brengt. Deze periode van vijf jaar neemt een aanvang, zodra u de status van **landed immigrant** hebt verkregen. Hebt u reeds in Canada gewoond, zonder dat u een landed immigrant **was,** dan kunt u daarvan de helft van elk vol jaar meetellen. Op deze regel zijn twee uitzonderingen: (a) de tijd, die u in het buitenland hebt doorgebracht in dienst van de federale of een der provinciale regeringen of als de vrouw van zo iemand wordt als woonachtig in Canada beschouwt. (b) als de vrouw van een Canadees staatsburger kunt u reeds na twaalf maanden het staatsburgerschap aanvragen.

Taal: De wet vereist, dat u een voldoende kennis van de Franse of de Engelse taal bezit. Bij het beoordelen daarvan worden de omstandigheden thuis en op het werk in aanmerking genomen. Uitzonderingen op deze regel zijn (a) de echtgenoot(e), weduwe of weduwnaar van een Canadees burger, (b) iedereen, die 40 jaar of ouder was toen hij als landed immigrant in Canada arriveerde en sindsdien onafgebroken meer dan **tien jaar** hier heeft gewoond en (c) iedereen, die jonger dan 40 jaar was, toen hij of zij landed immigrant in Canada werd en **sedert** die tijd meer dan 20 jaar hier onafgebroken heeft gewoond.

Karakter: De rechtbank dient er door u van te worden overtuigd, dat u een persoon van goed karakter bent. Ieder fatsoenlijk burger in uw omgeving kan daarvan ten gunste van u een verklaring afleggen, schriftelijk of door persoonlijk uw aanvraag te ondersteunen.

Kennis: U wordt verwacht enige kennis van Canada te bezitten en van de rechten en plichten, die het Canadees staatsburgerschap met zich mee brengt. Voor de meesten levert deze test geen moeilijkheden op. Wat algemene kennis van de Canadese aardrijkskunde en geschiedenis, de economie van ons land en de politieke partijen is voldoende.

Vaste woonplaats: U wordt verwacht van plan te zijn u voor goed in Canada te vestigen. Dat betekent niet, dat u niet tijdelijk naar het buitenland zou kunnen gaan, of zelfs daar een baan aannemen, maar u wordt verwacht toch telkens weer naar Canada terug te keren en dat van nu af aan als uw vaderland te beschouwen.

Eed van trouw: U behoort bereid te zijn een eed van trouw af te leggen of een verklaring als volgt te onderschrijven: "Ik zweer trouw aan Hare Majesteit Koningin Elizabeth De Tweede en haar wettige opvolgers en ik beloof dat ik de wetten van Canada zal gehoorzamen en mijn plichten zal nakomen als Canadees staatsburger". Het Gerecht heeft de taak er zich van te overtuigen dat U deze eed ernstig opneemt, maar dat betekent niet dat U de normale vriendschaps- en andere banden die U met Uw vaderland hebt moet verbreken.

De Aanvraag: De aanvraag voor het staatsburgerschap moet door U zelf worden ingediend. Een man kan bijvoorbeeld niet het staatsburgerschap aanvragen voor zijn vrouw. Er is slechts een uitzondering op deze regel en wel deze dat de verantwoordelijke ouder (de vader, tenzij de moeder voogd is over het kind) het staatsburgerschap kan aanvragen voor minderjarige kinderen (tot de leeftijd van 21 jaar dus). U kunt een aanvraagformulier verkrijgen bij elk Court of Canadian Citizenship (aan het einde van dit artikel treft U een lijst aan met adressen). Als het moeilijk is voor U om naar een van die adressen te gaan om een aanvraagformulier op te halen kunt U er ook schriftelijk een aanvragen bij het dichtstbijzijnde kantoor. Nadat U het formulier hebt ingevuld moet U bevestigen of zweren dat alle inlichtingen in het formulier waar zijn en dit moet gebeuren in aanwezigheid van een notaris, een persoon die gemachtigd is tot het afnemen van een eed of een ambtenaar van het Department of Citizenship. U kunt dit geheel gratis doen bij elk gewenst Citizenship Court.

Courts of Canadian Citizenship:

Halifax, Nova Scotia: Centennial Bldg., 6th Floor, cor. Sackville & Hollis Sts.

Moncton, New Brunswick: McLean-Spear Bldg., 77 Vaughan Harvey Bldg., P.O. Box 828.

Montreal, Quebec: 305 Dorchester Blvd. West, Room 1023.

Ottawa, Ontario: 150 Kent Street, 9th Floor.

Toronto, Ontario: 55 St. Clair Avenue East.

Hamilton, Ontario: 150 Main Street West, Zone A.

Sudbury, Ontario: Federal Bldg., Room 304, 19 Lisgar St. South.

London, Ontario: Dominion Public Bldg., 5th Floor, 457 Richmond Street.

Winnipeg, Manitoba: Mitchell-Copp Bldg., 208-336 Portage Avenue.

Regina, Saskatchewan: 2054 Broad Street.

Edmonton, Alberta: Sir Alexander MacKenzie Bldg., 9828 - 104th Avenue.

Calgary, Alberta: Oil Exchange Bldg., Suite 300, 309 - 7th Avenue S.W.

Vancouver, British Columbia: Old Federal Bldg., 325 Granville Street.

Bovendien zijn er **Citizenship Offices** in:

St. Catharines, Ontario: 360 St. Paul Street.

Kitchener, Ontario: National Revenue Bldg., 66 Frederick Street.

Windsor, Ontario: Federal Bldg., 5th Floor, 185 Ouellette Avenue.

Saskatoon, Saskatchewan: 508 Financial Bldg., 230 - 22nd Street East.

Dit is het adres van het **hoofdkantoor:**

Citizenship Registraton Branch
National Building
130 Slater Street
Ottawa 4, Ontario.

Zie de complete lijst van

PREMIEBOEKEN

voor het aanbrengen van nieuwe abonnees, op bladzijde 12 van dit nummer.

ONS FEUILLETON

WIJDER DAN DE WERELD

door S. P. Akkerman

HOOFDSTUK 20

De zon schijnt alle dagen. Als ze 's morgens achter de lage bosjes van Oude Horne ten hemel stijgt, is het direct al weer warm. Een hemel blauw als staal. En dan te weten dat men in Friesland zegt: "In Katlijk moet het alle dagen regenen en zondags een donderbui . . . zal 't er best groeien . . ."

Daar woont Jetse Blomhuis vlakbij. Zijn landen lijken wel heide, en de sloten liggen droog als kurk. Bakken vol water slepen ze elke morgen de landen in. De beesten moeten toch drinken . . .

De hooioogst is dit jaar matig geweest. Het hooi was wel direct droog, maar het was veel te weinig.

Als Jetse het kleine hoopje hooi in zijn schuur in ogenschouw neemt, dan weet hij het niet meer. Hoe in de wereld moeten daar twintig koeien de winter mee door.

Jetse is aan het eind van zijn Latijn. Iedere dag was er weer de hoop, dat er regen zou komen . . .

Maar de regen kwam niet. En Akke verwacht een kind.

Tegen haar kan hij toch ook geen klaagzangen gaan ophangen. Die heeft genoeg aan zichzelf met dit hete weer . . .

Jetse heeft om regen gebeden. Immers, tot God mag je roepen in de nood, en Hem al je zorgen vertellen. Jetse weet het gelukkig. Maar als de regen dan toch maar uitblijft, is het niet zo gemakkelijk. Er is niet zoveel in het leven dat gemakkelijk gaat. "Dankbaar in voorspoed," je vergeet het maar slag op slag.

"Geduldig in tegenspoed," ja, toe maar, een mens is een vreemd wezen. In de grond van zijn hart meent hij, dat het hem altijd voor de wind moet gaan. Gebeurt dat niet, nou, dan voelt hij zich wel wat tekort gedaan.

Als Jetse na het melken in huis komt, heeft Akke de boterhammen klaar. Ze loopt wat moeilijk. Het valt ook niet mee, je eerste kind te verwachten met dit warme weer. En dan nog een man erbij die met treurige blikken naar het verschroeide land kijkt.

"Ik wil vandaag maar eens bij vader kijken," zegt Jetse.

"Bij je vader? Wat wil je daar . . . ?"

"Wat wil je daar," valt hij wat bits uit. "Vragen of hij wat hooi kan leveren. Waar moeten onze koeien van leven als het winter wordt?"

"Maar je zei, dat je al moeilijk de huur bij elkaar kon krijgen. Als je nu hooi koopt, hoe moet dat dan?"

"Kopen? Wie praat er van kopen. Vader kan mij dat hooi wel geven. Later kan ik het nog wel eens betalen . . ."

Ze lacht even. "Ik zie je vader al geven. Dan kon je nog beter naar mijn vader gaan, die heeft laag land, dat wel een goede hooioogst heeft gegeven."

Jetse gaat er niet op in. Naar Harm Dolius om hooi vragen? Hij zou nog liever. Maar hij zegt het niet . . .

Later op de morgen rijdt hij op zijn motor het erf af. Naar zijn ouders. Hij treft het, als hij aankomt: ze zitten aan de koffie.

"Ah, Jetse. Hoe is het thuis? En hoe gaat het met Akke?" vraagt moeder.

"O best. Ze loopt niet zo hard meer natuurlijk, maar ja . . ."

"Slechte hooioogst, zeker," zegt Blomhuis.

"Bar slecht. Dat land is daar ook zo hoog en dor . . ."

Blomhuis knikt. "Ja, dan is het hier een tikkeltje beter, maar wij kunnen ook niet pochen."

Hij kan er niets aan doen, maar heel diep in de grond van zijn hart vindt hij het toch wel aardig, dat die Jetse nu ook eens weet dat het kan tegenlopen. Toen hij op de plaats was, wist hij alles zo best. Maar nu weet hij dan wat het boerenvak mee kan brengen. Blomhuis zou het zichzelf niet willen bekennen dat hij zo denkt, maar toch is het zo.

Jetse drinkt koffie. Hij praat wat met Andries en Lies.

"Mooie vakantie gehad, Lies?"

"Nou, fijn bij oom Fokke en tante Foekje, naar Dokkum geweest, naar de winkelfeesten, en een keer naar Leeuwarden."

"Altijd met tante?"

Lies krijgt plotseling een kleur. "Nee, met een meisje daar uit het dorp. Een dochter van de hoofdonderwijzer."

Jetse vraagt zich even af, waarom ze daar zo rood van moet worden. Maar de droge landen krijgen de overhand. Als ze allen opbreken en vader samen met hem naar een dikke stier loopt die hij wil verkopen, waagt Jetse een schot.

"Zeg vader, zou u mij ook wat hooi kunnen leveren? Ik heb voor de winter op geen stukken na genoeg . . ."

Blomhuis' gezicht betrekt. "Hooi leveren? Dat zal niet gaan . . . Wij zitten zelf krap. En het weer kan ook zo omslaan. Dan groeit er nog genoeg. Als je dan eens een paar kuilbulten opzet . . .' '

"Ja als, als, maar als er niets groeit, sta ik er niet best voor," zegt Jetse.

"Nee jong. Het is voor ons allemaal een slecht jaar. Maar als je nu al hooi wilt kopen, waar wil je dat dan van betalen?"

Jetse geeft daar eerst geen antwoord op, dan zegt hij: "Ik had gedacht, als u mij dat hooi vooreerst zo eens gaf, dan kon ik later . . ."

Blomhuis lacht even hardop. "Nu wou ik je wijzer hebben, Jetse. Jij hebt altijd goed kunnen boeren, toen je bij mij was. Je begrijpt wel wat je nu voorstelt, is geen zinnige praat."

Jetse laat het erbij. Hij bekijkt de stier met zijn vader. Maar er is een wrokkig gevoel in zijn hart. Als zijn vader hem zo afpoeiert, wie zal hij dan vragen . . . Harm Dolius zeker. Ja, hij zal gek wezen . . .

Jetse maakt het niet lang meer. Hij neemt vlug afscheid van zijn moeder, die nog eens naar Akke vraagt, naar de baker, en naar meer van die vrouwelijke zaken. Jetse kan haar inlichten. Met een brede armzwaai vertrekt hij en davert op zijn motor het erf af . . .

"Kwam Jetse zo maar even aan?" vraagt vrouw Blomhuis, als haar man later in huis komt om tabak te halen.

Blomhuis kijkt wat schichtig op. "Nou ja, en om eens over het droge weer te praten. Het staat er daar bij hem slecht voor. Onze Jetse treft nu juist geen voordelige zomer . . ."

"Nee," zegt ze, "dat is wel jammer. Krijgt hij wel hooi genoeg voor de winter?"

"Op geen stukken na. Natuurlijk niet."

"En hoe moet dat dan?" Ze kijkt hem aan met haar bruine ogen, en dan kijkt Sikke het raam uit . . . "Hij moet er zich maar doorheen zien te slaan."

"Kwam hij misschien zeggen, dat hij dat van plan was?"

Blomhuis gaat erbij zitten. "Nee, hij kwam vragen of hij wat hooi van ons kon krijgen. Maar dat kan natuurlijk niet. Wij hebben zelf amper genoeg."

"Andries zei anders verleden week dat het bij ons nogal meeviel."

"Andries kan wel meer vertellen. Als wij ook een droge nazomer krijgen . . ."

"Heb je hem zo weer weggestuurd?"

"Weggestuurd? Hij is zelf vertrokken. Daar was geen wegsturen bij."

"Ja, ja," zegt ze en ze staat op. "Ik kan je houding niet bewonderen, Sikke . . ."

"Dan niet," zegt Blomhuis. "Vrouwen drijven te veel op hun gevoel . . ."

Voor ze naar de keuken gaat, zegt ze nog: "En ik ben wel eens bang, dat Sikke Blomhuis te veel op zijn beurs drijft . . ."

Hard puffend aan zijn pijp vertrekt Sikke naar het land, een wolk blauwe tabaksrook drijft achter hem aan . . .

Vrouw Blomhuis moet nog even met Lies spreken. Ze heeft wel gezien dat die een kleur kreeg toen Jetse haar iets vroeg. En dan, er is een brief van tante Foekje gekomen . . . Tante Foekje schrijft wel vaker. Och, zo zonder kinderen houd je de familieband in de regel nogal sterk aan. Hoewel haar broer Sikke nauwelijks leest wat ze schrijft.

"O, met Foek en Fokke nog goed?" is in de regel zijn vraag, als zijn vrouw hem vertelt, dat er een brief is gekomen.

Maar er stond deze keer ook in de brief: "Lies is hier met genoegen geweest, geloof. Maar wat is de jeugd van tegenwoordig veel anders dan wij vroeger. Zo vrij bedoel ik . . ." Daar heeft vrouw Blomhuis haar gedachten dan eens over laten gaan. Is Lies zo vrij? Het kind heeft niet veel verteld.

Als ze in de keuken komt, treft ze daar Lies aan het werk.

"Vanmorgen een brief van tante Foekje gekregen . . ." En kijk, daar kleurt die Lies weer en is met haar houding verlegen . . .

"Waarom krijg je nu een kleur?"

"Och, ik weet het niet. Wat schreef tante dan?"

"Nou ze schreef, dat de jeugd nogal vrij is tegenwoordig. Bedoelt ze jou daar soms mee, Lies?"

(Wordt vervolgd)

"WAT GIJ AAN DE MINSTE VAN MIJN BROEDEREN GEDAAN HEBT, DAT HEBT GIJ AAN MIJ GEDAAN"

Het klinkt een beetje onwezenlijk, maar stel u voor dat er in uw backyard een kind ziek was van de honger. Niet een beetje ziek, maar zeer ernstig ziek en dat dit kind zelfs zou sterven van de honger. Kunt u zich dan voorstellen, dat u alleen maar over dit kind zou praten met uw buren, zonder dat u iets zou doen om dat kind te helpen? Ongeacht wat voor een karakter of u hebt, maar zoiets is eenvoudig ondenkbaar.

Maar hoe onwaarschijnlijk ons dit ook lijkt, het gebeurt op een afstand van nog geen dag vliegen. En dan maar niet met één kind, maar met duizenden. In minder dan twee jaar tijd hebben twee millioen mensen het leven verloren omdat zij niet te eten hebben. En het land heet Biafra.

Het artikel van Rev. Dr. Kooistra in ons nummer van 26/31 December 1969 verdient niet spoedig vergeten te worden. Het artikel eindigde met een opwekking om een donatie te zenden aan Canairelief, maar ook met de vraag of hier misschien een taak lag voor de diaconieën.

De oorlog is nu drie jaar oud en men is het er over eens, dat deze spoedig ten einde zou zijn, ware het niet dat zowel de federale regering van Nigeria als Biafra zelf steun van buiten ontvangen om de oorlog voort te zetten. In de United Nations wordt het onderwerp niet aangeroerd.

Je kunt dit dwaasheid noemen, maar het is veel erger dan dat. Hier is politiek spel aan de gang, waar je niet precies achter komt, maar dat niettemin aan miljoenen mensen het leven kost. Stanley Burke, die vroeger commentator bij de CBC was, maar die zijn baan er aangegeven heeft om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van de toestanden in Biafra, heeft bij zijn terugkeer verklaard, dat deze oorlog binnen 24 uur beëindigd kon worden, indien de blokkade kon worden opgeheven. Maar die oorlog wordt niet opgeheven, want grote mogendheden steunen de strijdende partijen met al maar nieuwe wapens. En intussen sterven de mensen en de kinderen bij de duizenden omdat er geen eten is. Er zijn geen woorden om dit te beschrijven. Het is afgrijselijk, in-humaan, door en door zondig.

Dezer dagen ontvingen wij een scrapbook van Rev. P. Breedveld, Christian Reformed predikant in Bloomfield, Ontario. Deze heeft samen met de plaatselijke presbyterian predikant, Rev. R. Jones, Bloomfield en Picton en de gehele Prince Edward County wakker geroepen om metterdaad "christelijke handreiking" te doen aan duizenden, die in Biafra door een hongersdood worden bedreigd. De mensen in Prince Edward County beseffen, dat zij aan de oorlog zelf niet veel kunnen doen, behalve dan dat zij er bij de Canadese regering op aan kunnen dringen bemiddelend op te treden. Maar zij zijn wakker geworden om te helpen. Aanvankelijk hadden de twee predikanten hun hoop gezet op de kosten van één vlucht, namelijk ongeveer $4200. De reactie van de mensen is echter zodanig, dat het doel is nu twee vluchten, hetgeen ongeveer $8400 zal kosten. En zij zullen er stellig komen. Aangemoedigd door een donatie van Picton's burgemeester van $2000 wordt er in Picton en Bloomfield geofferd, omdat men blijkbaar heeft verstaan, dat hier een mogelijkheid wordt geboden voor practisch christendom.

Rev. Breedveld heeft zich nu tot de All Ontario Diaconal Conference gewend met het voorstel deze organisatie in te schakelen voor een provinciale actie. Op dit moment weten wij nog niet hoe de All Ontario Conference hierop zal reageren, maar onze eerste gedachte was: waarom Ontario alleen, waarom niet geheel Canada en waarom niet Canada en de States?

Wij beperken ons nu even tot de Christian Reformed denominatie, hoewel de actie lang niet tot deze kerk beperkt behoeft te blijven. In Picton en Bloomfield was ze er zeker niet toe beperkt. Maar als wij nu even bij deze denominatie mogen blijven: stel dat iedere Christian Reformed gezin één dollar zou geven, dan zou er ongeveer $62.000 beschikbaar komen, hetgeen betekent dat er 15 vluchten gemaakt zouden kunnen worden om de noodlijdenden te helpen.

De actie in Picton en Bloomfield was getiteld 'Operation Manna", een titel die geleend was van de Christian Reformed World Relief Committee, maar die zeer goed paste. Zeer opvallend was, dat voornamelijk de jonge mensen aan deze actie meewerkten. Als het er maar op aankomt daadwerkelijk te laten zien, wat christendom betekent, als het er maar op aankomt om te laten zien, wat Christus in het hart van een mens kan doen, dan zijn, God zij dank, de jonge mensen op het appèl.

Wij hebben meer dan gewone aandacht aan deze actie gewijd. Niet alleen omdat wij Rev. Breedveld zouden willen complimenteren met deze actie. Dat ook. Maar meer nog omdat wij niet met de handen in de schoot het verloop in Biafra hebben af te wachten, maar daadwerkelijk aan de gang kunnen om de barmhartigheid van de Heiland te bewijzen aan mensen, die werkelijk in nood, in ernstige nood zijn.

D.F.

The Next Issues of Calvinist-Contact

will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
January 22	January 16	January 14 noon
January 29	January 23	January 21 noon
February 5	January 30	January 28 noon
February 12	February 6	February 4 noon

Theologie en Kerk in Nederland

door Dr. SIERD WOUDSTRA

Als ik er aan denk doen m'n ogen nog zeer van de sigaren en sigarettenrook van de Gereformeerde Lunterse Synode. Nog ligt kersvers in mijn voorstelling het beeld van het langharig meisje, ze zal om en bij de twintig geweest zijn, die, gekleed in een mini mini rokje, de Synode toesprak en met intense belangstelling door de heren synodeleden werd aangehoord, of moet ik zeggen aangekeken? Nog hoor ik de stem van de Hollandse nuchtere praeses Dr. P. G. Kunst die opmerkte tegen de al te idealistische jongeren dat als ze niet met concrete en praktisch uitvoerbare voorstellen kwamen tot verwezenlijking van hun plan van eenheid tussen de Hervormde en Gereformeerde Kerken in tien jaar ze niet op de maan zouden komen, maar er naast schoten, en dat we dan met z'n allen naar de maan gaan. Nog zie ik tegenover me zitten aan de synodale etenstafel (de prijs was hoog, het kostte me vier Hollandse guldens) de weinig professorachtig aandoende Professor Harry Kuitert die op de synode nog al eens als kop van jut moest fungeren.

Kampen, Lunteren, Amsterdam

Enkele weken geleden had ik het voorrecht om ruim twee weken in het oude vaderland door te brengen. Het eerste doel van de reis was de kerkelijke huwelijksbevestigingsdienst van mijn jongste broer te Leiden. Van zoiets steek je ook iets op: de plechtigheid van de gang naar het stadhuis die we in Canada en Amerika missen, het vreemde gevoel dat me overkwam bij het lezen van het huwelijksformulier in de kerk dat je als dominee eigenlijk zo'n beetje mostert na de maaltijd bent in Nederland omdat het te trouwen jonge paar al echt getrouwd is door een veel voornamere ambtenaar van de burgerlijke stand. En dan was er ook de Hollandse bruiloft waarop een glas wijn en sterkere geestverwanten geen ongenode gasten waren. En dan te bedenken dat als de studenten van Calvin Seminary feestvieren de vrucht van de wijnstok zelfs niet eens genoemd wordt. Zijn wij misschien wat te droog?

Maar ik heb meer gedaan dan bruiloften vieren. Als iemand die hier nauw bij kerk en theologie betrokken is heb ik vooral m'n kostbare dagen benut om eens te proeven wat er in Nederland op dat gebied geserveerd wordt.

Mijn eerste bezoek was aan de Theologische Hogeschool, Oudestraat 6, Kampen. Het gebouw is maar klein, vooral vergeleken bij het tegenwoordige Calvin Seminary. Het aantal hoogleraren is gemeten naar het aantal studenten ook veel geringer dan bij ons. De Theologische Hogeschool heeft ruim 300 studenten, maar heeft, bijvoorbeeld, maar één hoogleraar om de Oud-Testamentische vakken te doceren. Wel moet ik er bij zeggen dat hij bijgestaan wordt door een lector voor het Hebreeuws en andere Semietische talen. Calvin Seminary heeft nog geen 200 studenten, maar heeft toch twee professoren voor het Oude Testament, en zelfs dat schijnt niet voldoende te zijn. Hier komt om de hoek kijken een diepgaand verschil in de methode van het geven van hoger onderwijs. In Nederland moet de student veel meer voor zich zelf werken. Wat het beste is? Ik kan het niet zeggen. Wel durf ik te zeggen dat er bij ons meer doorlopend kontakt is tussen hoogleraar en student.

Ik noemde daarstraks de methode van het geven van hoger onderwijs. Bij ons zien we dat de studenten niet veel meer op hebben met de zogenaamde lecture method. In Nederland is die geest ook aanwezig. Mijn voornaamste kontakt in Kampen was met Professor J. L. Koole, hoogleraar in het Oude Testament. Hij vertelde mij dat men ook in Nederland met de vraag zit hoe men op een zo zinvol mogelijke manier hoger onderwijs kan geven. De studenten willen wat anders dan voor enkele uren stil luisteren naar een college.

Eén van de oplossingen is het gebruik maken van zogenaamde werk-colleges. Die dag gaf mijn gids professor Koole zowel een hoor- als een werk-college en beide heb ik bijgewoond. De traditionele afstand tussen hoogleraar en student wordt kleiner in Nederland maar bestaat toch nog. Toen wij samen de college zaal binnen kwamen deden de studenten nog zoiets als opstaan van hun stoel. Daar moet men bij ons eens om komen! Tijdens het college van een uur werd door geen enkele student ook maar één vraag gesteld. Het werkcollege bestond uit het bespreken van een kleine studie die een student gemaakt had over enkele namenlijsten in het boek Jozua. Op dit college kwamen de studenten ook werkelijk aan bod. Ik heb er heel prettige herinneringen aan. Mag ik er, zo tussen twee haakjes, even bij zeggen, dat alle studenten keurig een stropdas droegen? Er waren er ook met baarden. Maar zelfs op dit college voelde ik dat de professor toch nog een meer autoritaire figuur is dan bij ons. Maar de verandering is aan de gang. De studenten hebben een democratiseringsproces gaande.

Er wordt hard gestudeerd in Kampen en de Nederlandse student heeft er ook de nodige takenkennis voor. Bij ons durft men het nauwelijks wagen om op een college iets te zeggen in een andere taal dan het Engels. Professor Koole kon rustig Duitse, Engelse, en Latijnse schrijvers in hun eigen taal citeren zonder door niet-begrijpende ogen te worden aangekeken.

Dank zij de goede zorgen van de Kamper Oud-Testamenticus kreeg ik ook de gelegenheid om met zo'n tien studenten een open discussie te hebben. Er werden allerlei vragen gesteld. Eén vraag zal ik nooit vergeten: hoe denkt men in Amerika over de **neo-Gereformeerde** theologie? Bedoeld werd natuurlijk de theologie zoals die tegenwoordig in Kampen en ook aan de VU geleerd wordt. Verder waren de studenten ook uiterst geïnteresseerd in het rassenvraagstuk in de Verenigde Staten. We hebben ook gesproken over ons systeem van het geven van preekconsent aan de studenten na één jaar van studie aan Calvin Seminary. Ik geloof niet dat ik de Kamper studenten heb overtuigd dat ons systeem lang niet zo gevaarlijk is als zij geneigd zijn te denken.

Naast de goede zorgen van Dr. Koole had ik het genoegen te mogen profiteren van de inlichtingen van de heer Kruithof die naar ik meen zoiets is als wat wij registrar noemen, en van de bibliothecaris, de heer Woltjer. Naar de heer Woltjer mij vertelde moet er nog heel wat gedaan worden om de Kamper bibliotheek op peil te krijgen. De nodige financiën ontbreken echter.

Mijn tweede speciale bezoek gold de synode in Lunteren. 'k Heb er een halve dag zoek gebracht. Wat me direct opviel was de rook, mannen en vrouwen roken op het hardst tijdens de zittingen (op onze synodes wordt de lucht in elk geval niet op deze manier verontreinigt) en het gebrek aan harde zakelijkheid die zegt, we moeten opschieten want anders komen we voor zaterdag niet klaar en we willen naar huis. Die morgen was in behandeling het vraagstuk van de "verontrusting in verband met de nieuwe leringen." Er waren zo'n honderd brieven en andere bezwaarschriften bij de synode binnengekomen.

Tijdens de bespreking was het niet moeilijk aan te voelen hoe diepgaand de verschillen waren en met hoeveel overtuiging men het ene of het andere standpunt innam. Eén ouderling zei b.v. "Als men in Jezus Christus gelooft mag men mijns inziens over Adam denken wat men voor God kan verantwoorden." Iemand anders, een ouderling of diaken, zei: "Ik kan niet geloven dat God de mens ontmoet met een mythisch verhaal. We moeten bewogen zijn met de verontrusten. Als Adam niet heeft geleefd, kan Christus dan geleefd hebben?" Vooral deze laatste spreker sprak met een diep bewogen stem. Men kon merken dat de verschillen velen hoog zaten. Dat was ook te merken aan de belangstelling van het publiek dat de zitting van de synode bijwoonde.

De middagvergadering werd gebruikt door de synode voor het aanhoren van een groep jongeren, Hervormd en Gereformeerd, die het plan "samen op weg" naar voren brachten. Ze vroegen aan de synode om een uitspraak te doen en om stappen er toe te ondernemen die zullen leiden tot eenheid van de twee kerkengroepen in tien jaar tijds. Ik kon maar een kort gedeelte van deze zitting bijwonen en heb dus niet alle jongelui kunnen horen. Wel kreeg ik de indruk dat ze zelf niet goed wisten hoe dit plan verwerkelijkt kon worden. Praeses Dr. Kunst stelde hun de praktische vraag hoe ze de Gereformeerde Bond in de Hervormde Kerk er bij trachten te krijgen. Zelf was het hem in al de jaren dat hij predikant geweest was nog niet gelukt om werkelijke toenadering tot die groep te krijgen. Eénheid met de meer vrij-

(Continued on page 11)

KUST, KERK en KOOPVAART

HARBOR HUSTLES TO BEAT FREEZE-UP: Beaverfir, a 5,000-ton Canadian Pacific cargo ship heads a line of vessels berthed for floodlit night loading in Toronto harbor. This "salty" ocean-going freighter operates between the Great Lakes and Britain.

West van de Ver. Staten en Canada is de "zee, groot en wijd uitgestrekt, waarin gewemel is zonder getal, kleine en grote dieren. Daar gaan de schepen . . . , zij allen wachten op U . . . ."

De zee . . . , de Grote Oceaan.

Als men de 3000 km lange kustlijn volgt en altijd weer, waar de zon ondergaat, deze oceaan ziet, vlakte zonder ophouden, kan men de verwondering in Psalm 104 proeven, en dat jonge meisje verstaan, dat, voor het eerst zee ziende, begon te huilen, omdat het hart haar volschoot: zo groot, zo geweldig!

Wanneer men dan bedenkt, dat deze horizon slechts een klein deel is van de 18.000 km lange oceaankust, dan moet zelfs de moderne mens zich verwonderen. Over wat? Over wie? Over Hem, die, zoals Jona het uitdrukte, de "zee en het droge gemaakt heeft". De zee het eerst. Bruisend uit de baarmoeder voortgekomen, werd zij door deuren afgesloten en toegesproken: "Zwijg stil, tot hiertoe en niet verder. Hier zal de trots van uw golven blijven staan".

Op veel plaatsen ziet men die deuren. Als flatgebouwen in een buitenwijk zo liggen, hoog en massief, rotsblokken in de branding verspreid; reuzen uit de oertijd schijnen elkander er mede te hebben bekogeld en midden uit hun spel te zijn weggeroepen. Bergwanden van 300 meter grendelen de zee af en zware brekers barsten kapot tegen hun voet. Maar 50 mijl verder zag ik aan dezelfde oever hetzelfde water tot aan grasgroene hellingen, waar boeren bezig waren met hun vee. Werkelijk, hier "verkeerde de wolf bij het lam en weidden koe en berin samen". Nog verder zonden op het witte strand massa's mensen zich in de zon, en vult een klein kind zijn emmertje met zeewater.

De zee der toekomst.

Er is een tijd geweest dat rond de Middellandse Zee beschavingen zich vormden. Zij zonken, en de Atlantische nam de rol van deze binnenzee over. Wereldhavens kwamen tot aanzijn; een landen-omspannend zeewegen--net vond in dit geweldig bassin zijn oorsprong.

Maar wat te zeggen van deze Grote Oceaan, die, halve aardbol wijd, tussen West en Oost zich inschoof. Aan het ene eind van de plas gaat de zon op en nog diezelfde dag gaat ze in dezelfde zee in kleuren onder. Eén groot mysterie is zij in haar diepten, groots in haar grensloosheid, vervaarlijk in haar verten.

Toch zal dit Geweld eens binnenzee worden, want reeds gingen en gaan haar kusten als vleugeldeuren langzaam open. Wat God grendelt mag soms de mens weer opendoen (Spr. 25:2). Gesloten kustlanden zullen, zoals profeten het voorzeiden, hun deuren ontsluiten, eerst voor andere volken en hun invloeden, en dan voor hun opperste Heer, want "zo zegt de Heer tot Zijn Gezalfde: koperen deuren zal Ik verbreken en ijzeren grendels verbrijzelen en u geven de schatten der duisternis. Heft, poorten, uw hoofden omhoog, opdat de Koning der ere inga"!

De poorten staan in het Verre Oosten al op een kier. Er vallen bijvoorbeeld per jaar in Los Angeles van 6—800 Japanse schepen de haven binnen. Als waren zonen van de Rijzende Zon forensen, zo reizen ze hier af en aan. Dat was 350 jaar terug anders, toen Hollanders als enigen Japan mochten binnenkomen, maar "met de bijbels achter zegel".

Dit alles is nog maar een begin.

Achter de immense horizon doemt China met 650, India met 450 en meer oosterse landen met andere honderden miljoenen op. Indonesië, Australië, een heel werelddeel. Met Azië en Amerika een trits, die de Pacific omsluit. 1500 miljoen mensen! Als dit loskomt, gaat de Grote Oceaan als volkerenheerweg op haar beurt de plaats innemen van de Atlantic, met een potentie van 10—100 maal groter.

Nog is dit niet genoeg. Ook voor interstellair verkeer in de kosmische ruimte schijnt deze oceaan de aangewezene. Tweemaal reeds landden maanreizigers hier en maakten ruimteschepen bij hun 're-entry' haar tot haven.

De zee der toekomst.

Op de ontwikkeling naar deze toekomst begon onder Gods voorzienigheid Amerika's Westkust zich voor te bereiden.

Eerst was ze nog maar een dood kustgebied, waar Indianen een schamel bestaan leidden. Toen stichtten missionarissen uit Mexico er hun 21 'Missions'. Daarna kwamen druppelsgewijs pioniers, maar als voorlopers van de stroom, die na de ontdekking van goud zich over de kustlanden zou uitstorten. Tot dan toe was de westerse penetratie bij de bergen blijven steken. Het gele metaal echter deed de sprong over Rockies en Sierra's de moeite waard maken en sinds 1846 daalden in steeds groter aantal toekomstige bewoners in ossenkarren de hellingen af en bevolkten het land in lengte en breedte.

Californië is nu de dichtstbevolkte staat, 19.000.000, terwijl er elk jaar een half miljoen bij komt. Met Oregon, Washington en Canadees Columbia wordt hier een nieuwe wereld opgebouwd, met een heel eigen leven. De mensen zijn hier anders; hier wonen dichters, beeldhouwers, schilders en schrijvers. Het klimaat is zachter en evenwichtiger, de natuur afwisselender en geweldiger: de bergen het hoogst, de zee het wijdst. Hier kan de aarde beven. De Redwoods zijn de hoogste onder de bomen. Na het goud kwam hier de olie, en het geld rolt hier nu gesmeerd.

Tijdens deze inter-continentale immigratie ontstonden ook de kerken. Het duurde langer en kwam wat later, maar in aantal wedijveren nu de kerken met die van de oostkust, ook in trouw aan de bijbel. Hoewel de bevolking nog steeds niet tot de rust gekomen is, die een oud land zijn bewoners schenkt en men dus veel problemen door de vlotheid van de bevolking heeft, sloeg de kerk aan, en groeit in breedte en diepte. Men vindt haar in allerlei schakering. Methodisten, Anglikanen, Luthersen, Presbyterianen, Rooms-Katholieken, om maar te zwijgen van de vele secten, kerken met durende slagzij. Tegen de hellingen, in vlakte en vallei, op open land en aan de kust ziet men de spitsen en langs de wegen de aankondigingen: Baptist Church, 3 blocks east, Episcopal Church 'St. Peter by the sea', 1 block west.

Zoals gezegd, een nieuwe wereld is hier aan het ontstaan. Maar waar dan ook, altijd blijft de Grote Oceaan: zij golft en deint in eindeloze deining, en haar wateren fluisteren en spreken in raadseltaal van mysteriën, niet te peilen, van geheimen, verzegeld bewaard.

Eén echter van deze geheimen staat aan de vooravond van geopenbaard te worden: het is de gigantische heerbaan, die de Pacific worden zal als straks de oosterse volkerenzee ook van háár geheimen gaat prijsgeven en de mensen van de ban ontslaat. Dan zal ook deze zee een strada worden voor schepen zonder tal. Nu kon het nog in onze tijd gebeuren, dat schipbreukelingen op een vlot 82 dagen lang ronddreven zonder practisch een schip in de verte te zien. In 1962, twintig jaar later, telde men op een lukraak gekozen dag nog maar 1024 schepen, één zesde van wat op die dag de Atlantische bevoer. Toch is deze laatste meer dan vier maal kleiner. D.w.z. de schepen-dichtheid is er 20, 30 maal zo groot als op de Zuidzee. Maar als de Pacific is volgebaand, volgroeid, dan wemelt het hier niet alleen van dieren zonder tal, maar zullen er ook de schepen wandelen als mensen op een drukke boulevard in zomertijd.

Altijd wordt weer opnieuw 'door de zee een weg, een pad door machtige wateren' gemaakt. Eerst door de Rode Zee, dan door de Middellandse, de Atlantische, en eindelijk door de Grote Oceaan. Wegen, paden der zee, ingebed in hávens als in een wieg en elke weg rustende op die havenwerken als op zware steunberen de overspanningen zelf verliezen zich in het nevelig verschiet van de zee.

De historie van zee en kustlanden herhaalt zich, maar de spiraal van het gebeuren wordt telkens ruimer en besluit in haar kringloop steeds groter oppervlakken.

Voor deze ontwikkeling treft de Westkust voorbereidingen zoals elk gezin zich met wieg en windsel prepareert voor een komend kind. Men bouwt hier de haven; nu al een 30-tal zijn er en nieuwe komen er bij, maar de betekenis ervan gaat verre uit boven wat men nu doet. Als men een zo Grote Oceaan vlak voor de deur heeft, kan men nooit weten waar men aan toe is en midden in de drukte van een havenbedrijf ziet men maar moeilijk het grote raderwerk, waarin alles op elkaar ingrijpt: èn het Verre Oosten, dat langzaam aan ontwaakt, én de grote heerbaan door de Oceaan voortgebracht, èn de havens, uit- en invalspoorten voor schepen en . . . . mensen.

Om deze laatsten gaat het vooral. Niet zozeer voor de handel, maar voor de kerk. Niet alleen nu, maar vooral voor straks.

Reeds komen er velen. Van allerlei ras, een staalkaart van nationaliteiten. 's Avonds, als laden en lossen gedaan is, ziet men ze de kaden aflopen, de stad in; komt men op de schepen zelf, dan zitten ze daar in hut en messroom naar de T.V. te kijken, schrijven brieven, knutselen als de wacht er op zit, aan het een of ander. Dan gaan ze weer weg, naar een volgende haven en dan . . . . de zee weer op? Waarheen? Hoelang? Always round the world, but never there in!

Aan het eind van een lange, lege kade een kleine kustvaarder van Holland: 10 man zitten er op, vier Hollands, de rest Portugeessprekend; bestemd om in al haar kleinheid de wereldzee aan de einder op te gaan. Een andere kade: een zeesleper met haar sleep, klaar om straks 10—15.000 zeemijlen te nemen met een vaart van 4 mijl per uur. Elk van deze als een "klein kind, dat de hand uitstrekt naar het hol van de (zee) slang"!

Wie zee vaart, overbrugt met zijn schip grote afstanden; de zee echter wreekt zich voor haar échec als scheidsmuur. Zij breekt in zijn leven bruggen af, verbindingswegen tussen hem en zijn familie, en laat ook de band met eventuele kerken niet onaangetast.

Hier is het dat wij als predikanten voor de Koopvaardij onze taak hebben. Wij zoeken opnieuw een brug te slaan, maar nu een levende, en wel door schip op, schip af, door kerk in, kerk uit te gaan: d.i. door de boodschap van de kerk aan de zeeman en de boodschap van de zeeman aan de kerk te brengen. Ook de wereld van de zee vormt in zekere zin een parochie. Hoe makkelijk echter wordt dit vergeten. "Laat ze varen" schijnt soms wel het parool van de parochies aan de wal te zijn.

Een levende brug dan, maar niet alleen naar mensen van eigen stam. Daar begint het wel mee, maar mag het niet bij blijven. In havens komen mensen van velerlei herkomst; contact met deze allen is pas werkelijk het slaan van een levende brug over de zeeën. "Babel", in al zijn funeste gevolgen van verstrooiing en vervreemding wordt er door ongedaan gemaakt, en een van Gods bedoelingen met de Koopvaardij en alle zeevaart is juist dit. Hij zendt door haar tienduizenden van allerlei volk lijfelijk tot in onze portalen en drukt ons als het ware er boven op. Zending is goed, maar waarom niet te beginnen met hen die zo vlak bij, in onze havens zijn!

Wij kunnen ze goed doen, gastvrijheid bewijzen en het Goede Woord als Christelijke gastheren geven. Zij nemen dat dan mee, en wat we in een haven hier gezegd, aan hen gedaan of hun gegeven hebben, wordt binnen niet te lange tijd aan de overzij verteld, gehoord en in ontvangst genomen. De varende parochie is een levende brug tussen hier en ginder.

Een schip moge een overspanning zijn tussen land en vasteland, de schepeling, die dat schip bevaart, die is de brug, een levende weg naar het hart van de kustlanden, nl. naar de mensen, die daar wonen.

Namens de kerken zoekt de Geestelijke Verzorging van de Koopvaardij die weg te bewandelen, en vraagt uw gebed, uw hartelijk meeleven.

J. Wristers,
Pred. Koopvaardij.

New Orleans, La.
731 Fillmore Ave.

Kent Uw Rechten

De Canada Wet op Behoorlijke Praktijken Bij Tewerkstelling (1953) verbiedt discriminatie in tewerkstelling en vakbondlidmaatschap op grond van ras, kleur, godsdienst of nationale afkomst, in industrieën onder federale rechtsbevoegdheid.

Soortgelijke wetten en voorschriften die nagenoeg elke tewerkstelling omvatten zijn in alle provinces van kracht zowel als in de Yukon en de Noordwestelijke Gebieden. (In Newfoundland werd een wet aangenomen doch nog niet afgekondigd.)

Indien men een brochure wenst, die de rechtbevoegdheidsgebieden aangeeft, uiteenzet hoe men een klacht moet indienen en de adressen van diverse kantoren waar men klachten kan inzenden bevat, gelieve men onderstaande coupon in te vullen en naar het aangegeven adres te sturen.

Departement van Arbeid Canada

Z.Exc. Bryce Mackasey, Minister.
J. D. Love, Waarnemend Minister.

Verzend naar: Fair Employment Practices Branch,
Canada Department of Labour,
OTTAWA, Ontario.

Ik zou gaarne mijn rechten kennen. Gelieve mij s.v.p. volledige gegevens te zenden.

in ☐ Engels ☐ Frans

Naam (DUIDELIJKE DRUKLETTERS S.V.P.) ....

Adres ....

Woonplaats .... Provincie ....

Kerkelijke Stichting Beroepswerk

De gereformeerde kerken krijgen een kerkelijke stichting voor bemiddeling bij het beroepingswerk. Dit is met een krappe meerderheid (32-30 stemmen) besloten door de generale synode. De bedoeling is, dat deze stichting het werk overneemt, dat vorig jaar op particuliere basis werd opgezet door het landelijk comité voor beroepingswerk. Het initiatief hiertoe nam de heer F. Kruithof, bureausecretaris van de Theologische Hogeschool te Kampen.

Het comité probeert vakante gemeenten en predikanten, die wel een beroep in overweging zouden willen nemen met elkaar in contact te brengen. Daardoor kan veel tijd en werk bespaard worden van plaatselijke hoorcommissies, die 's zondags door het land reizen om predikanten te beluisteren, doorgaans echter zonder te weten of deze wel voor een beroep in aanmerking willen komen. Zeer veel reizen zijn daarom vergeefs.

Ruim 90 procent van de vakante gereformeerde kerken staan op het ogenblik bij het comité ingeschreven. Uit het enquête is dat 70 procent van de predikanten en zelfs 77 procent van de kerkeraadsleden bemiddeling bij het beroepingswerk op prijs stelt. Bezwaren die ter synode werden gehoord, hadden o.a. betrekking op het ontbreken van het pastorale element. Hiermede kan men echter, zo werd betoogd, rekening gehouden worden bij de samenstelling van het stichtingsbestuur.

Kerkelijk Jaaroverzicht

DE CHRISTIAN REFORMED CHURCH

1969 bracht geen schokkende gebeurtenissen en het kerkelijk leven ontwikkelde zich normaal. Er werden kinderen geboren en gedoopt, jongeren deden belijdenis van hun geloof, huwelijken werden gesloten en overledenen werden naar hun laatste rustplaats gebracht.

Predikanten kwamen en gingen, een hele rij die van standplaats veranderde.

Rev. J. W. Jongsma van Haney, B.C. naar Edmonton, Maranatha, Alta.

Rev. A. H. Venema van Richmond, B.C. naar Manhattan, Mont.

Rev. H. De Bruin van Fredericton, N.B. naar Windsor, Ont.

Rev. B. Nederlof van Bellflower, Calif. naar Vancouver, B.C.

Rev. W. Renkema van Renfrew, Ont. naar Dundas, Ont.

Rev. V. Luchies van Terrace, B.C. naar Kalamazoo, Mich.

Rev. J. Van Harmelen van Oshawa, Ont. naar London, Ont.

Rev. J. W. Van Stempvoort van Springdale, Ont. naar Lucknow, Ont.

Rev. R. J. Sikkema van Kalamazoo, Mich. naar St. Catharines, Ont.

Rev. A. H. Van den Ende van Welland Junction, Ont. naar Fredericton, N.B.

Rev. W. L. Van der Beek met studieverlof in Nederland, naar Hamilton, Immanuel, Ont.

Rev. T. Heyboer van Abbotsford, B.C. naar Chandler, Minn.

Rev. C. Tuyl van Wallaceburg, Ont. naar Oshawa, Hebron, Ont.

Rev. H. Van der Plaat van Strathroy, Ont. naar Kentville, N.S.

Rev. J. J. Matheis van Edmonton, Anta. naar Lynden, Wash. Chr. Highschool.

Rev. J. Zantingh van Woodstock, Ont. naar Richmond, B.C.

Rev. L. W. Van Dellen van Hammond, Ind. naar Springdale, Ont.

Rev. J. Van Dyk van Barrie, Ont. naar Terrace, B.C.

Rev. P. Van Egmond van Kingston, Ont. naar Abbotsford I, B.C.

Rev. J. D. Peereboom van Williamsburg, Ont. naar Edmonton, Alta.

Rev. J. H. Binnema van Galt, Ont. naar New Glasgow, N.S.

Rev. B. Boelens, Champaign, Ind. naar Castricum, Ned.

Rev. C. Padmos van Edmonton, Alta. naar Maasland, Ned.

Rev. A. Beukema van St. Thomas, Ont. naar Clinton, Ont.

Rev. A. P. Geisterfer van Ladner, B.C. naar Woodstock, Ont.

Rev. H. Salomons van Achley, Iowa naar Edmonton, Maranatha, Alta.

Rev. F. J. Van Dyk van Burdett, Alta. naar Highland, Mich.

Rev. P. Sluys van Rocky Mountain House, Alta. naar Strathroy E., Ont.

Rev. J. E. F. Dresselhuis van Brandon, Man. naar Vancouver, B.C. als Seamen Chaplain.

Rev. A. Kuyvenhoven van Hamilton I, Ont. naar Wallaceburg, Ont.

Rev. M. De Vries van Toronto, Ont. verkreeg een jaar studieverlof.

Rev. M. N. Greidanus, Campus Minister, wijdt zich geheel aan de Universiteiten van Toronto en Hamilton, Ont.

Rev. C. De Bree of Agassiz, B.C. verkreeg eervol ontslag als predikant.

Eveneens werd eervol ontslag gegeven aan Rev. J. C. Van der Stelt, voorheen Newmarket, nu professor aan Dordt College, Sioux Center, Iowa.

Rev. G. Rienks van Simcoe, Ont. legde zijn ambt neer in de Chr. Ref. Church en wenste over te gaan naar de Presbyterian Church.

Rev. F. Guillaume van Edmonton III, Alta. verkreeg eervol emeritaat.

Nieuwe gemeenten werden georganiseerd in Abbotsford II, B.C. en Aldershot-Waterdown, Ont.

Nieuwe kerkgebouwen werden in gebruik genomen te Lucknow, Ont. (Nov. '68), Newmarket, Ont., Kingston, Ont., Ottawa E., Ont., Collingwood, Ont.

Winnipeg, Transcona, Man. kocht een ander kerkgebouw, voorheen gebruikt bij de Anglican Church.

Chatham I, Ont. veranderde haar kerkgebouw en voegde een hall toe.

De volgende candidaten verkregen hun eerste gemeente:

J. H. Kits naar Agassiz, B.C.
L. Dekens naar Port Alberni, B.C.
D. Veldhuizen naar Telkwa, B.C.
W. Dykstra naar Haney, B.C.
M. Heyboer naar Abbotsford II, B.C.
R. G. Fisher naar Brooks, Alta.
G. J. Hogeterp naar High River, Alta.
C. H. Salomons naar Saskatoon, Sask.
W. De Jong naar Cobourg, Ont.
H. Katerberg naar Pembroke, Ont.
A. Veldhoen naar Renfrew, Ont.
P. Stadt naar Welland Junction, Ont.
J. K. Jansen naar Port Arthur, Ont.

De kleine gemeente Bellevue, Alta. kreeg als lay missionary Mr. B. Wobben.

De kerken van Groot Toronto verkregen toestemming om een missionary-pastor te beroepen.

Het aantal vacatures bedraagt thans 18.

Het evangelisatiewerk is nog gering. Er zijn maar enkele posten in Canada. St. Catharines doet evangelisatie in Queenston, Ont. Verder wordt gearbeid te Newmarket, Ont., Abbotsford, B.C. en Edmonton, Alta.

Een poging voor een home missionary voor the Peace River district faalde.

DE REFORMED CHURCH

De veranderingen in de Reformed Church gelden voornamelijk het komen en gaan der predikanten.

Rev. G. Rezelman van Edmonton, Alta. naar Lichtville, South Dakota.

Rev. S. S. Veldhuis van Stoney Creek, Ont. naar Knoxville, Iowa.

Rev. J. J. Opmeer van Toronto, Ont. naar Vancouver, B.C.

Rev. J. Kroon terug van studieverlof naar Nederland naar Stoney Creek, Ont.

Rev. M. Schulz van Walley, B.C. naar Cantor, South Dakota.

Rev. P. De Jong van Winnipeg, Man. naar Leamington, Ont.

Rev. J. W. VandenBerg van Guelph, Ont. naar Walley, B.C.

Rev. R. A. Hartmans van Lethbridge, Alta. naar Toronto, Ont.

Rev. H. Van Farowe van Chatham, Ont. naar Guelph, Ont.

Rev. C. Klein van Vancouver, B.C. nam ontslag als predikant aldaar.

De tweede gemeente te Edmonton, Alta. werd opgeheven.

De gemeente Harriston, Ont. verkreeg in Rev. VanderWoude een tijdelijk predikant, voorlopig voor een jaar.

De fusie van de Reformed Church met de Presbyterian Church in de States is afgewezen. De East was in meerderheid voor en de West in meerderheid tegen fusie. Voornamelijk in de West gaan stemmen op om meer contact te zoeken met de Christian Reformed Church. "Torch and Trumpet" heeft zich gewend tot Rev. Gordon Girod van de Seventh Ref. Church of Grand Rapids, Mich., die zijn opinie weergaf over eventuele vereniging. Rev. Girod meent dat er eveneens in de Chr. Ref. Church teveel liberalisme is en teveel macht werd verleend aan Classis en Synode. Rev. Girod meent dat de predikanten in de Christian Reformed Church teveel te zeggen hebben in vergelijking met de lay members. Hierop werd geantwoord door Prof. P. Y. De Jong van Calvin Seminary en Rev. J. H. Piersma van South Holland, Ill. Prof. De Jong is sterk voor samenspreking doch is tegen merger in de eerstkomende jaren. Er zijn teveel verschillen, bijv. de Christelijke scholen. De meeste leden van de Reformed Church staan hier lauw of afwijzend tegenover.

Rev. L. Benes in The Church Herald is een voorstander van samenspreking. Hij meent dat het belangrijker dan enig ander ding is te trachten de breuk van ruim 100 jaar te helen.

Rev. Haverkamp in "De Wachter" meent dat het beter is te wachten tot de interne problemen zijn opgelost in de Ref. Church.

Gelukkig is er ontmoeting op de classisvergaderingen, waar de Ref. en Chr. Ref. over en weer zijn vertegenwoordigd.

DE CANADIAN REFORMED CHURCHES

De opening van het Theological Seminary te Hamilton, Ont. was wel het grootste evenement in deze Kerkengroep.

Drie professoren en twee docenten vatten hun arbeid aan om te komen tot een eigen opleiding voor hun predikanten.

Er is een tekort aan predikanten en om de aanvulling te krijgen uit Nederland heeft weinig succes, mede gezien de grote moeilijkheden aldaar.

Verder is een periode van 20 jaar verschil niet te aanlokkelijk om hier in te burgeren. In het begin groeiden predikanten en gemeenten gelijk op in het nieuwe land. Nu hebben de gemeenten 20 jaren voorsprong en de opgroeiende jeugd is het Holland bijna geheel ontwend.

Een schokkende gebeurtenis was de onverwachte dood van Prof. Kouwenhoven. Zijn nauwelijks begonnen werk vond een plotseling einde. De beide andere professoren Faber en Selles moesten de andere vakken voorlopig overnemen totdat een opvolger werd benoemd.

Ds. L. Moes van Abbotsford, B.C. ging terug naar Nederland en werd predikant in Bergentheim, Overijssel.

Ds. J. Mulder van Coaldale, Alta. ging naar Cloverdale, B.C.

Ds. M. Van Beveren van Fergus-Guelph, Ont. naar Coaldale, Alta.

Ds. W. W. J. Van Oene van New Westminster, B.C. naar Fergus-Guelph, Ont.

Vóór zijn vertrek naar Canada promoveerde Ds. J. Faber tot doctor in the Theologie aan de Kamper Hogeschool.

Er werd niets meer gehoord van samenspreking met de Chr. Ref. Church op plaatselijk niveau. Of de samensprekingen aan de top zijn hervat is nog onbekend.

De Synodale Committee van de Chr. Ref. Church verkreeg een vernieuwde opdracht om de samensprekingen voort te zetten. De Canadian Reformed Synode had alreeds opdracht gegeven om onder bepaalde voorwaarden zulks ook te doen. Het hete hangijzer zal wel zijn de verhoudingen tot de kerken in Nederland. Wie tot de samensprekings committee van de Can. Ref. Churches behoren is nog onbekend. De committee der Chr. Ref. Church bestaat uit Ds. J. C. Verbrugge van Rochester, N.Y., Ds. P. M. Jonker van Brampton, Ont., Mr. D. Farenhorst van Hamilton, Ont., terwijl dit jaar tot vervanger van Ds. Knoppers, die Montreal verwisselde voor El Paso, Texas, is benoemd Ds. J. B. Vos van Chatham, Ont.

DE FREE CHR. REF. CHURCH

Er zijn geen grote gebeurtenissen te melden over 1969.

De kerk van Clifton, N.J., behorende tot de classis Ontario, ontving in Ds. C. Smits van Sliedrecht, Ned. weer een eigen predikant.

De gemeente Mitchell, Ont. kocht een kerkgebouw, voorheen gebruikt door de United Church, enkele mijlen buiten Mitchell.

De kerken verwierpen de voorgestelde naam Free Reformed Church. Een nieuw voorstel om zich te noemen de Orthodox Reformed Church is nu in overweging.

Ds. J. Westerink van Haamstede, Ned. verrichtte enkele maanden hulpdienst in Vineland, Ont. Een later op hem uitgebracht beroep werd echter niet aangenomen.

Waar de Free Chr. Ref. Church een volle zusterkerk is van de Chr. Geref. Kerken in Nederland, besloot de laatst gehouden synode der Chr. Geref. Kerken om geen nadere stappen te doen zonder de Free Chr. Ref. Church te raadplegen in verband met het verzoek van de Chr. Ref. Church bij monde van Rev. Nederlof om te komen tot volledige correspondentie. Het verzoek werd dan ook niet aanvaard, doch nadere inlichtingen werden gewenst.

De molens van hen die zo dicht bij elkaar staan malen altijd uiterst langzaam.

DE NETHERLANDS REFORMED CONGREGATION
(Geref. Gemeenten)

Hier is enkel te melden dat Lethbridge, Alta. in Ds. A. W. Verhoef van Barneveld, Ned. een nieuwe predikant ontving.

NETH. REFORMED CHURCH
(Steenblok Group)

Hier is te melden dat de gemeente Chilliwack, B.C. in 1970 in Ds. J. Pannekoek van Terneuzen, Ned. hun eerste predikant zal ontvangen.

Jesus with Thy Church abide;
Be her Saviour, Lord and Guide.
While on earth her faith is tried,
We beseech Thee, hear us.
Judge her not for work undone,
Judge her not for field unwon,
Bless her works in Thee begun,
We beseech Thee, hear us.

A. Bischop

WORLD OF YOUNG WRITERS

essays - short stories - drama - poetry - journalism

Editor: COR W. BARENDRECHT

I am . . . only gradually growing and becoming steadily more aware of the ways things can be felt and known in words, and perhaps if I feel them and know them myself in the new ways it is enough, and if I know fully enough there will be a note of sureness and confidence that will make others know too.
—Gertrude Stein

CREATIVITY *

Out of the experience of living comes the need for creativity. The critical problems of the world society of which we are a part have demonstrated the need for productive thinking, for asking the right questions, and for creative, concrete expression, in such areas as population, food supply, war and peace.

But also the reverse is true. Creativity is a part of the experience of living. The human discovery of being alive includes a curiously wondering about the hidden secrets of the common things of life. Creative sensitivity is like becoming a child once again. It is like looking at your own backyard through the eyes of a three-year old. That backyard becomes a landscape inhabited by hundreds of living creatures — creeping, small, hairy or scaley, colorful, exciting, and full of minute details. In that landscape we may discover a blade of grass, or a ladybug, or the bud of a Marigold. With the child, we may look at nature and perhaps for the first time really see it.

Our human experience with nature is an exciting adventure, ranging from the minutely small things to the macrocosmos. Nature, including human nature, and our experiences with it, provides most of the themes of creative writing. We learn from direct observation, from asking questions endlessly, like a child. We also expand our knowledge by reading the writings of those who commented on these things before us.

Christian writers have the perspective of the beginning and end of the good and beautiful and truthful, inanimate or living things. They are looking at nature and at human nature around and within with a vision of both depravity and redemption. Their textbooks, authored by God Himself, are the BOOK OF NATURE and the BOOK OF SPECIAL REVELATION. From reading both books, and from the human experience of living, they develop a style which is both Christian and creative.

* *Alternative views in letters to the editor are welcomed.*

SHORT STORY

DISILLUSIONMENT

Barbara pressed her face to the cold window pane and gazed steadily at the scene before her. The sky was grey and the snow lay thick on the ground, creating a view that was blindingly white but undescribably beautiful. Not a breath of wind swayed the burdened trees and the fields in majestic vastness under their protective covering.

The girl hurried to don her warm winter clothing, and, grabbing her skates, ran into the cold, clear stillness of the wonderland which surrounded her house. The weather was invigorating and Barbara ran lightly over the path that led to the pond. She laughed softly out of sheer joy that she was a part of this glorious world of cold beauty.

When she had reached the pond she threw herself into a snow bank and breathed deeply. Behind her lay the forest with its mysterious atmosphere, made more so by the absolute stillness which prevailed. Barbara looked at the tall, thin trees and thought that they were lovely even without their leaves and rich green foliage. She turned and began to fasten her skates.

Soon the quiet was broken only by the soft scraping sounds made by her silver blades. She grew warm from the exercise and her cheeks glowed a bright red. On she skated, faster and faster, round and round. Again she laughed softly to herself. She felt healthy and strong and she moved about on the ice with a regular gracefulness.

She looked up and saw a small parting in the massive grey sky through which the sun cast a few beams upon the earth. She wished she could climb these beams, convinced as she was that they led to heaven. Oh, What a splendid world! She wished she could hug it to herself.

Suddenly a loud crack pierced the air. Barbara turned. So there were hunters in the woods again. She sighed and skated on, hoping they would go away, leaving the innocent woodland creatures alone. More shots rang out. This time they were followed by a loud rustling sound. Barbara watched, and to her dismay she saw a slender young deer tear across the field, away from the woods. From where she stood, she could clearly perceive the panic in the lustrous brown eyes and her heart felt like it was being wrung out of her. Another shot. The "prince of the forest" fell, rolled over in the snow, quivered, and lay still. Small crimson circles dotted the snow where he lay.

Barbara shivered. Suddenly she felt very cold. Turning, she began to untie her laces with stiff fingers. Slowly she followed the pathway home. Once more she looked up at the sky. The parting in the clouds was gone, and the sunbeams with it.

Joyce Los, 17

LETTERS

Good idea

"I think it's a good idea to have this special page in C.C. It may stimulate the children to become interested in the paper."

R.V.W.

Will support

"As a writer of poetry myself, I was very happy to see this encouragement for young writers. I will, of course, support this venture. . . . I wish you much success. God bless this venture."

H.C.

Suspicious

"Though right now my opinion of C.C. is not at its peak, and consequently this influences my enthusiasm a bit, I am glad that this is being worked out. . . . I wish that I could get a little more enthusiastic. Maybe I'm a little too suspicious . . . ."

"I wish you the best!"

L.G.

Encourages kids

"Read the young writers column in C.C. Good, man. I'll encourage kids to write when I run across potential."

F.T.

FUN WITH SNOW

Don't you think the snow is fun
No more rain nor even sun.
Sometimes it is thick and
sometimes deep

It is fun to stamp it with your feet.
Then you make a funny snowman
For its hat you use a pan.
—Debbie Westers, Gr. 4

☆

WHAT SNOW LOOKS LIKE
Snow looks like pills
flying through the air,
And when it lands
On the ground
it looks like blankets
everywhere.

People, People!
Look at the snow!
It looks like little lilies
flying around
But when it lands it looks like
little night gowns lying down.

Snow, oh Snow!
Why do you fall?
Why aren't you alive?
But I am glad you fall . . .
Little children like to play.

Snow looks like cotton balls on trees.
I think this world is very beautiful, don't you?
—Sherri Van Bookem, Gr. 4

☆

SNOW IS LIKE
Snow is like stars
Snow is like a blanket covering
the ground
Snow is like feathers falling
from the sky
Snow is like fairies dropping
flakes.
—Randy Noorman, Gr. 4

☆

Snow is a ball of cotton
With nice sugar frosting.
When it gets too deep a
monster comes out of the cake.
Then he eats the frosting up.
—Sherri Deemter, Gr. 4

☆

Roofs of cotton sparkle like silver
They all seem so happy and gay.
because the snow of the long white winter
blows our sadness away.
—Tricia Lanning, Gr. 4

☆

SNOWFLAKES
Snowflakes falling through the air,
On the white ground everywhere,
Little children having fun
Playing, playing in the sun.
People riding in their car,
No one is making a sound.
Children dancing in the sun,
Here's a day for snowy fun!
—Lannae De Vries, Gr. 3

☆

SNOW LOOKS LIKE:
a Titan in his underwear . . .
popcorn balls on trees.
sawdust from heaven . . .
milk spilled from heaven like
spiderwebs in trees.
It looks like flour from the sky or white rain.
—Arlan Meekhof, Gr. 4

Preparing the Manuscript

In preparing the manuscripts for this column, please observe these rules.

1. Type (if possible), or write legibly.
2. Double space (except poetry).
3. Use only one side of the paper.
4. Number the pages.

All entries are to be accompanied by a cover sheet, (not a piece of scratch paper) stating:

a. Full name of the Writer.
b. Indicate if for personal reasons you want only your initials used in print.
c. Address (complete, please)
d. School grade, level, or profession.

Send all works to "World of Young Writers", Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton 22, Ont., Canada.

☆

Snow looks like cotton or spilled flour
Like falling thisledown without much power
Snow looks like white mouse hair falling from a cloud
Unless somethings different, it isn't very loud.
It makes designs on the window sills.
I'm glad they aren't sleeping pills.
—Mark Kramer, Gr. 4

☆

Snow looks like geese or ducks and
cotton and the moon . . . .
Polar bears and eggs and soap.

Snow looks like dimes and teeth and
clouds of flour.
Doug Wierenga, Gr. 4

Family living and learning

Highlights of the speech by Dr. Paul G. Schrotenboer

by Harriet Schuld

Everything in Biblical teaching is related to its cultural environment. For instance, the ox or ass your neighbour may posses is nobody's envy today. Neither are there domestic servants to envy. So is the teaching of Paul concerning women covering their heads in church. In Paul's days the married woman who did not wear her veil showed her unfaithfulness to her husband.

Marriage should be in the first place for LOVE. Not as the women in the Island of Sumba who were valued on the amount of sons they produced and were more or less a commodity among the fathers of the couples to be traded for dowry's of either Waterbuffalo's or rice, whatever the need may be. A poem called "the Cotters Saturday night" where all household members prepare for Sunday shows the peace and tranquility of bygone days.

AUTHORITY should not be carried out to the limit. Eli fell off on the left by over permissiveness. Falling off on the right is when children who come home 10 minutes after curfew and get the door slammed in their faces without an explanation.

NURTURE. Parents do not loose their children's respect when they can admit to be wrong sometimes. When you as parents quarrel, show how you can make up. Parents may try to keep ahead of studying children but even children of highschool teachers go beyond their parents in knowledge of modern developments.

It even happens that a son is manager and employs his father.

CHRIST in the home. It was surprising to see the text on the wall in a home in Pakistan, "Christ is the head of this house, the unseen guest at every meal." Many Western homes cannot bear this motto. Were Christ rules, women are not looked upon as mere property.

Intimacy among household members reflects the love of Christ to His Church.

STAPLE SUTURES—This U.S. Surgical Corp. stapling device enables a surgeon to "sew" a wound up to 80 per cent faster than the sutures in use now. Fine stainless steel staples, used as sutures, come in sterile, pre-loaded disposable cartridges ready for operating room use. The instrument was on display in San Francisco.

We never need to pray so earnestly as when we cannot lay hold of any pleasure in prayer; that is the season of probation and temptation, and consequently the time for most earnest recourse to God in urgent prayer.

Fénelon

FROM THE BOOKSHELF

E. J. Carnell,
THE CASE FOR BIBLICAL CHRISTIANITY,
Ronald H. Nash, ed.
William B. Eerdmans Publishing Company: 1969.
Paperback, $3.50 U.S., 186 pp.

Edward John Carnell deserves better than this book. Before his life was snuffed out at the age of 47, he was the author of eight published books and a great many articles. Most of his writings displayed a passion for logic and, in fact, he was sometimes accused of elevating logic above revelation. There is some evidence also in this anthology that this charge is not wholly without foundation. The book, however, has made the mistake of elevating confusion above content. It is a hodgepodge of chapters on a wide variety of topics. Many chapters consist of part of a book, part of a magazine article or a review article — all written at different times. The editor, Ronald H. Nash, has done better things. Add to that the poor paperback binding and a high price and you have a losing combination.

Nevertheless, a few hours spent with E. J. Carnell can be a rewarding experience. He was, in his lifetime, a ranking evangelical scholar who contributed much to the seminary in which he taught and of which he became president (Fuller Theological Seminary). His writings breathe an irenic spirit — his reputation was that of a man who cared little for labels and less for provincialism. His articles appeared with equal frequency in "Christianity Today" and "The Christian Century."

The anthology under review deals with theology (the virgin birth), philosophy (Niebuhr's Criteria of Verification), ecumenism (The Nature of the Unity We Seek), ethics (Reflections on Aspects of a Christian Ethic) and church order (The Government of the Church). Other chapters deal with less well-defined topics which are no less interesting.

Especially fascinating are the frequent comments on Fundamentalism. He calls it, a "cunning pharisaism that confused possession of truth with possession of virtue. Fundamentalism stood in the temple of God thankful that it was not like modernism. Status by negation, not a humble reliance on the grace of God, served as the base for Christian security." (p. 46)

Those were sharp words to come from the pen of Carnell. One sometimes wishes he would show as much charity and patience with his fundamentalist brethren as he does with his liberal brethren.

He prefers to call himself "orthodox", "for it denotes the conservative tradition in Christian theology." And, according to Carnell, an orthodox or conservative believer, distinguishes himself from a fundamentalist by not confusing possession of truth with possession of virtue and by not taking a separatist view of the church. Though he puts the matter neatly, the real issues would seem to go a good deal deeper. This he recognizes himself in another place written at a different time when he says,

> Critics also brand orthodoxy as fundamentalism, but in doing so they act in bad taste. Not only is it unfair to identify a position with its worst elements, but the critics of fundamentalism often manifest the very attitudes they are trying to expose. The mentality of fundamentalism often manifest the very attitudes they are trying to expose. The mentality of fundamentalism is by no means an exclusive property of orthodoxy. Its attitudes are found in every branch of Christendom: the quest for negative status, the elevation of minor issues to a place of major importance, the use of social mores as a norm of virtue, the toleration of one's own prejudices but not the prejudices of others, the confusion of the church with a denomination, and the avoidance of prophetic scrutiny by using the Word of God as an instrument of self-security but not self-criticism. (p. 169)

Those are words well-worth pondering!

Carnell was a man who was not afraid to commit his own prejudices to print, and that makes reading him an interesting experience. He writes, for example, "I am convinced that Barth is an inconsistent evangelical rather than an inconsistent liberal." And he adds, "Whatever Barth may lack in the way of doctrinal consistency he compensates for by his Christian graciousness" (p. 156). That is small comfort to us, who live in the post-Barthian period but I trust, of great comfort to Barth.

The book will undoubtedly serve as a standby for seminary students looking for quotations. Others will do better by buying the man's books, not this anthology.

— Dirk J. Hart.

CANADIAN HISTORY SERIES

Canadian readers and others who are interested in a better appreciation and understanding of Canada should take note of an unusual book bargain now available in a paperback edition. This is *The Canadian History Series*, edited by Thomas B. Costain. Each of these volumes of about 500 pages, originally published in hard covers at several times the price, is now available in the 95¢ Popular Library published in Toronto. The volumes now appearing include:

Joseph Lister Rutledge, *Century of Conflict*, subtitled, "The Struggle Between the French and British in Colonial America, (Popular Library #95-190).

Thomas H. Raddall, *The Path of Destiny*, "Canada from the British Conquest to Home Rule: 1763-1850, (#95-197).

W. G. Hardy, *From Sea to Sea*, "Canada, 1850-1910: The Road to Nationhood," (#95-203).

Ralph Allen, *Ordeal by Fire*, "Canada, 1910-1945," (#95-210).

Of the series I found especially Hardy's *From Sea unto Sea* fascinating reading. The story of westward expansion, colourfully told with many a detail and anecdote, excells many novels for sheer drama and sustained interest. And one emerges from the experience of reading it with a broadened and deepened appreciation of the amazing development and problems of this vast country and some of the peculiar reactions of its people. The story is not told from a distinctly Christian point of view, but a Christian can hardly read it without being impressed with the way in which at a number of critical points when it seemed quite likely that this vast, diversely populated land, might not become a nation at all, some character or incident, in God's providence, turned up to cast the teetering balance in favor of nationhood. It is a record of human vision and faults behind which we may not miss the fact of God's rule and purpose.

The writer doesn't hesitate to express his opinions in the course of his well-studied and -told history. We note, for example, his observation about the traditionally and continuingly high tariffs: "To a layman, a 15 per cent duty might seem a sufficient protection for all but the greediest of hogs. To the Canadian manufacturers, no duty is ever quite high enough. Their ideal is a captive Canadian buying public, compelled by tariffs to purchase only Canadian-produced goods at prices set by Canadian manufacturers rather than by competition in a free market." (p. 95) Much later in the story he returns to the same theme: "By its tarrif fence, to some apologists, Canada declared its intention of developing its own industries. To John A. (Macdonald) the increases were, more probably, the golden shackles whereby he bound Canadian industrialists to himself and the Conservative party. In any case, that same fence has, ever since, penned in Canadian consumers, like patient sheep, for big business to clip; even though in these days the capital of those Americans whose products National Policy was supposed to exclude has leaped blithely over the barrier to share in the protection bonanza." "The 'infant' industries of John A.'s day are now bloated giants. The consumer still carries the high prices imposed by high tariffs." (p. 304)

The writer, like so many on both sides of the border, is an ardent supporter of the public schools and no friend of Christian or "Separate" schools. He does reveal an appreciation for the values and virtues as well as some of the limitations of earlier, traditional education. Speaking of the schools of a century ago he says, "Books were few and school buildings and equipment not elaborate. The main furnishing was the hickory stick." ". . . There was a keen desire for education. Secondary schools, however, reached only a small percentage — but those who were taught, were taught well, chiefly in the classical languages and in mathematics. Somehow, that type of education produced leaders such as John A. Macdonald, Tupper, Tilley, Cartier, men who seemed to be better 'adjusted' to life than the products of today's elaborately equipped omnibus schools with neurotic emphasis on 'personality development'." "Colleges and universities had been established in all the four provinces long before Confederation. But it was not yet the theory that everyone ought to be gifted by birth with a B.A." (p. 181.)

Whether or not readers always agree with Mr. Hardy's opinions, I am sure that many will find his book fascinating reading, and rewarding the reader with a deepened knowledge and appreciation of Canada. The other books of the series do not quite measure up in interest to this one which I would rate, as a reviewer in the Toronto Telegram did. "The best in the Canadian History Series," (Not many historians, from my observation, can write like novelists.) but each of the others does have its own interest and I believe that many others, like me, may, once having had their interests aroused by one of these books, find themselves reading — and profiting by all of them.

(Rev.) Peter De Jong
Sarnia, Ont.

RAINBOW

Oh, rainbow, far up in the sky,
Please tell me very quickly why
You show yourself in sun and rain
A minute only — gone again . . .

Your colours, which I love to see.
Your bow means so much more to me
Than just a line, so far away.
I hear the Lord to Noah say:

"This is the token of My Covenant
Which cometh from my mighty hand,
A sign to those who love me true
Destroy the earth I'll never more do."

This is it what my God has said.
Your colours, yellow, blue and red
Are beautiful, and to be seen
Along with violet, orange, green.

* * *

Oh rainbow, far up in the sky
I know your sign — and wonder why
So many people do not know
The love, which Christ alone can show.

BVW

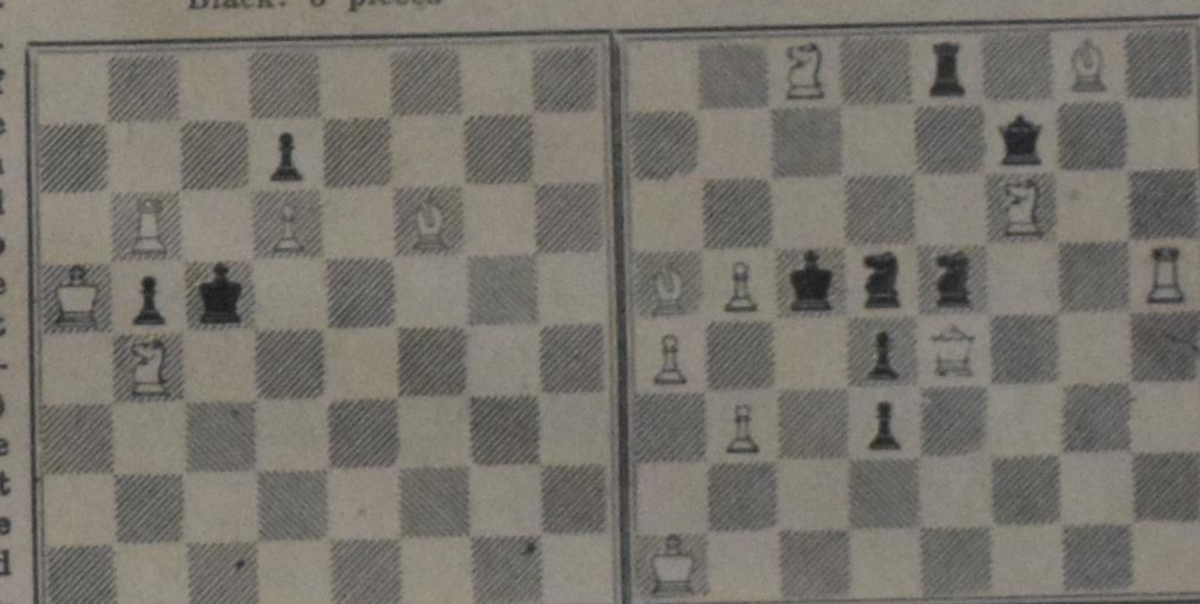
Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN JANUARY

Nr. 380
Author: W. VonHolzhausen, Germany 1904
Black: 3 pieces

Nr. 381
Author: Pierre Biscay, France 1956
Black: 7 pieces

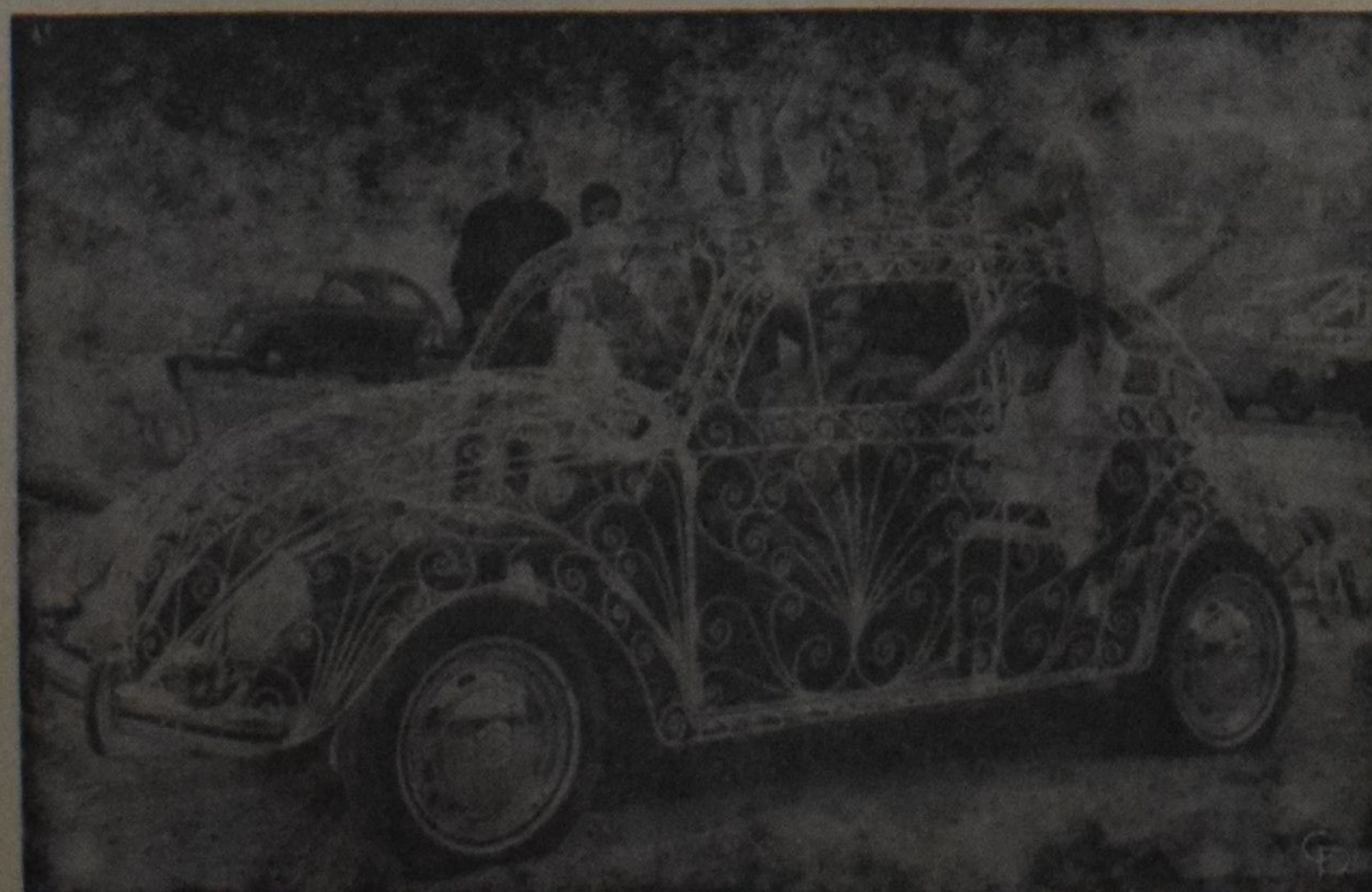

White: 5 pieces
White to play and mate in four moves. 4 points

White: 10 pieces
White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The first series in 1970 is rather easy again. An old German problem plus a young French one form a nice togetherness in this series.
2. Nr. 380 being of German origin shows the French elegance this time. This miniature presents what the books call mini-chess. It will cost some time before you will find the author's idea. The full solution is asked for.
3. Nr. 381 is just the opposite. Made by a Frenchman this problem shows German force. The diagram shows a full house. This makes the solution harder. Indication of key and threat, if any, is sufficient.
4. Take it easy: the deadline has not been published as yet.

WHAT HATH VW WROUGHT?—Built for an exhibit, a really "air conditioned" Volkswagen is taken for a ride by some youngsters on the beach at Los Angeles. The body is made of white wrought iron. The car is complete with all running gear.

THE CROSS IN CANADA

(Social Concerns of the Canadian Churches)

by Rev. G. RIENKS

III.

THE FRONTIER — The Great West

Influence of the Frontier.

These articles on "The Cross in Canada" are not meant as a scholarly treatise, but as an attempt to understand our fellow-Canadians. For how will we be able to communicate and to share our heritage, unless we understand their thinking and attitudes.

As we will see, it is the **frontier** which, maybe more than anything else, influenced the Canadian way of life. We noticed this already during the first year of our immigration as we learned to know those faithful home-missionaries, who were sent to us by the American section of our church. These men helped us tremendously as we found ourselves in a pioneer-situaton. But most of these men were different from the pastors we had known in the old country. For one thing, they were much more practical. They did not hesitate to take the paint-brush and to paint the church. One day an elder told me that the collection-plates had been made by the home-missionary, and as we had our coffee-chat after the service my host showed me his old car which had been rebuilt into a kind of truck by the same missionary. These men spent more hours on the road than in their studies and their preaching was very practical also. Somehow these men, who helped our people through many difficulties, still bore the marks of the frontier themselves.

It is this same attitude which you often find among the Canadian-born clergy. It strikes you over and over again. At the last two meetings of our Simcoe Ministerial Association we had first a speaker from the Federal Planning Board and at the second meeting the Public Relations Officer of Stelco, Canada's Steelplant of Hamilton. The reason was that Stelco is going to build along the shore of Lake Erie, which is going to change the whole structure of this area. I was surprised how much my fellow-clergymen were interested in recreation-areas, processes of steelproduction, etc. I had expected that questions like, "How does this rapid transition of an agricultural society into an industrial affect the population spiritually and morally" would have their primary interest.

Indeed, often the approach is different. More practical than theoretical. More based on research and statistics than on principles. It is possible that "our" approach could be helpful as we together with other Christians try to find biblical answers.

Anyway, we should not forget how much, apparently, the frontier has influenced "the way of doing things" of our Canadian neighbours and friends.

The Opening-up of the Western Frontier.

For almost two centuries, the coureur-du-bois and the fur-trades had held the monopoly of the vast and lonely land west of the Great Lakes. However, since about 1860 the barriers which separated the western plains and mountains from "the Canadas" were breaking down rapidly.

First of all, the **political** barriers. In 1867 Confederation had been achieved. The "provinces of Canada", Ontario and Quebec, Nova Scotia and New Brunswick had been united under the British North America Act into one Dominion of Canada. It was the beginning of the "realization of that dream to build a Dominion "A Mari usque ad Mare" — from sea to sea.

In 1869 the **old Hudson Bay** Company surrendered its charter to the British Government, which in turn, transferred the territory to the Dominion of Canada. The boundaries of this vast territory — called Rupert's Land — had never been determined. According to the Charter of 1670 the Company was granted "the sole trade and commerce of all those seas, straits, bays, rivers, lakes, creeks, and sounds, in whatever latitude they shall be, that lie within the entrance of the straits, commonly called Hudson's Straits". By nature this Company was hostile to settlement. Settlers were looked upon as intruders in this endless fur-trade empire. The picture changed as these lands were transferred to Canada. In 1870 Manitoba became Canada's first province in the West. Politically, the trail was broken.

There were however also the **physical barriers**. Between Canada and the Red River lay hundreds of miles of rockland and primeval forests. An American newspaper of that time wrote, "The Red River is divorced from Canada by physical barriers which no human power can overcome." But modern means of transportation began to replace the "horse and buggy". Since the beginning of the 1850's railways began to spread over the country. In 1860 over two thousand miles had been laid and in 1885 the first transcontinental railway was completed. It was an historical moment when, on the morning of Nov. 7, 1885, the gap was closed near the tiny station of Craigellachie in the lonely Eagle Pass of the Rocky Mountains. Sir George Simpson, the Governor of the Hudson's Bay Company, had once broken all previous records by crossing the continent by canoe and on horseback in twelve weeks — now it took only five days by train to travel from Montreal to the Pacific Coast.

And so the trek to the West began. "Railways are the pioneers of settlement; they no longer follow, but precede the settler, and bid him follow and occupy the rich tracts they open up." (Presterian Record, Jan. 1901) During the period 1875-1895, the population of Manitoba increased from 20,000 to 200,000, in the North West Territories from nil (white settlers) to 100,000, in British Columbia from 40,000 to 100,000. The real influx came after the turn of the century. From 1891-1902, 437,830 immigrants settled in Canada, from 1903-1914, 2,677,319. In 1901 the immigrants equalled 26.1 per cent of the population of the Dominion. We need little imagination to realize the problems the churches were faced with. Many of these newcomers did not understand the English lanugage. Of the 418,000 who entered Canada in 1913, 140,000 did not speak this language. A home-missions-report of 1914 stated: "Our church started a Ruthenian mission in September last year in the east end of the city of Regina, where there are 3,090 non-Anglo-Saxons, of whom are 1,699 Germans, 352 Roumanians, 259 Servians, 253 Ruthenians, 105 Hungarians, 102 Jews, 121 Poles, 112 Russians and 34 Bohemians."

Especially the West had become the meeting-place of many nationalities — people who hoped to find a new future in a new land.

Character of the Frontier Population.

One of the basic characteristics of the immigrant situation is its **uprootedness.** Most of us have passed through this experience ourselves, "going from our country, our kindred and our father's house". It is an experience which cuts deeper into our existence than we often are aware of. It seems that familiar patterns of thinking don't always work in the new land. We have burnt our bridges and are still seeking to find our way in this country. Would not the tensions and the restlessness within our Canadian Christian Reformed churches have a lot to do with this situation and should we not, especially during this period, try to understand and help each other? I certainly believe that the Lord will show us the trail, if we are willing to serve Him "enkindled by the Word".

The first pioneers to settle in the Great West were those, mostly young men, who had left their homesteads in Ontario and in other parts of Eastern Canada. To many this was an adventure which put their faith to the test. Rev. James Duncan wrote in a letter from Prince Albert, North West Territories, 1880:

"Our cause suffers much from those who come here from older places, calling themselves Presbyterians; children of Christian parents, who ought to be a help instead of the hindrance that they are; they treat with contempt the Sabbath day. Church going is to them a weariness. The Bible which a pious mother placed in their hands as a token of love and remembrance of her, with an injunction to read it, is forgotten, left clasped and locked in the trunk, and a pack of cards takes its place."

But much more disturbing was the change to those **settlers who came from other countries**, especially from the trouble-swept areas of Central Europe. There were among others the thousands of Ukrainians (also known as Little Russians, Ruthenians or Galicians). The first Ukrainians to come here, in 1891, were two adventurous peasants from western Ukraine, Vasil Eleniak and Ivan Pylypiv. In 1894 nine families settled near Star, Alta. And then the first wave of Ukrainian immigrants came — overpopulation, hopeless economic conditions, political, social and religious oppression made them look for a new homeland. The national history of many of the people coming from that part of Europe had been full of tragedy. No wonder their hearts were filled with suspicion with regard to any political and ecclesiastical structure, also in the new land.

We hear of these difficulties in a Home Misson report of 1915. "We are under strong suspicion. Canadian liberty afforded special opportunity for the promulgating of revolutionary ideas. Our work in such an environment consists in so presenting the truth as to give liberty to those who have been in bondage to a dead ecclesiasticism, establish confidence in the minds of those who had lost faith in the church because of her corruptions, and to stem the tide of revolutionary socialism."

In an immigrant situation it is really the **Second Generation** which has to stand the test. The first generation still finds its stability in traditional patterns of life. The second generation is caught in between the pattern at home and those outside the home. This geneation is most vulnerable in the whole process of integration. According to statistics the children of immigrants have a higher delinquency rate than the children of native born parents.

The churches were well ahead of these dangers. You hear the complaint that e.g. among the Ukrainians the older ones want to build a "Little Galicia" in the West, but the younger ones think

(Continued on page 12)

THE WORLD AROUND US

ISRAEL

This is the third winter since the "Six Day War", and the optimism which followed that conflict has long since evaporated. Not that the Israelis are afraid that they will ultimately lose to the Arabs, far from it, but at the conclusion of the war it was felt by many that a lasting peace would come soon; this feeling is now gone. Many people are speaking of the "Two-Year War", and soon this can be changed to the "Three-Year War", because it does not look as if a settlement is imminent. Defence Minister Moshe Dayan explained it this way: "When the war was through and they lost the war, everybody was ready and expecting to have peace with them. Now after two years and into the third year, people are disillusioned and say, what is going on here? The Arabs don't want to make peace with us and we have to get ready for another war."

The mood of the public is matched by many politicians. A number of them call for independent Israeli action to settle strategic areas of the occupied Arab lands. Several political groups call for outright annexation of the entire territory. This is not likely to take place in the near future since world opinion would be adverse to this. Israel is primarily concerned about official American opinion because that is the only country from which they can buy their sophisticated armaments which they need. Britain and France still have their embargo on weapon sales to Israel, so America is the only country left. Pesident Nixon is known to be less favourable to Israel than President Johnson was, so Israel, has to walk softly.

Washington would like the Israeli government to be more agreeable and openhanded about its willingness eventually to withdraw from almost all of the occupied territory. The U.S. State Department also wants Israel to sign the nuclear non-proliferating treaty, a move Jerusalem has resisted, while vowing not to be the first to use nuclear weapons in the Middle East. Informed foreign opinion varies about whether Israel already has a small stock of nuclear bombs, but there is agreement that, with the present state of the nuclear program's development, such bombs could be produced there within a few months. In view of these two facts, Israel can obviously not begin to talk of annexing its conquered territory since the U.S. would, in all likelihood, then cut out all shipments of arms to the Jewish nation.

Even if the U.S. will continue to provide arms to Israel this does not solve the problem of the Arab States which seem to be increasingly following President Nasser's call of last summer for a "war of attrition". Each day brings more deaths on the battlefront and more funerals in cities, hamlets and collective-farm settlements around the country. So far, contrary to what one might expect, the morale of the country has not flagged. Most of the border outposts are manned by teenage boys and middle-aged reservists, but their determination to defend the new territory, and keep Israel safe from attacks, has not diminished at all.

There are virtually no draft-dodgers in Israel, and college deferments are unknown. Only students at religious schools are exempt from serving. "Our youngsters want to go into the Army so much that sometimes it represents a problem," said a Public Health Service doctor. "They often conceal physical defects of medical problems which they think might keep them out." At any given time about 20 per cent of the 2.4 million Jews are available for duty. And a growing number of Israeli Muslims, primarily Bedouins, and Druze citizens are also volunteering for service. The reservists are a valuable adjunct to the hard core of professional officers and noncoms of teen-age draftees. The reservists serve a full stint until they are forty years of age, and then two weeks a year until they are forty-nine.

Given this spirit, engendered by the universal Israeli conviction that they are fighting what is literally a war of survival, the generals do not feel that a war of attrition will succeed in bringing the countries to its knees. One youthful commander remarked, "the Fatah do not know what a favour they do us with their occasional successful bombings. They make us know that we must stand and fight, that we have no place to go." General Dayan sees it the same way, but in even broader perspective: "We have been living like that for 4000 years, . . . living with hardships here and there . . . We always had to struggle."

Israel is a young country in more than one sense of the word. At present three out of every five citizens is under thirty. Youthful determination and optimism is everywhere. Everyone is aware that this is the only place they have; if they are forced out of this land, they must once again spread across the world as they had to in the past. They are determined to stay and fight.

Yet this young country is headed by a seventy-one year old woman. "Golda Shelanu" (Hebrew for "Our Golda") heads the Labour Party which is not only the largest party, but has also produced such legendary leaders as David Ben-Gurion, Moshe Sharett, Levi Eshkol, and now Golda Meir. The ranks of the old guard that has ruled Israel for so long are thinning, and Golda is one of the last. The younger men waiting in the wings include Dayan and Deputy Premier Yigal Allon. Both men are in their fifties, have followers within the party and are popular within the nation. But because of their strong personalities, and in part because of the nature of policies in Israel, the Labour Party has had its splits and major differences within the party structure. So far Golda has kept all together, but once she goes, this could well change.

One of the major reasons that elected members stay with their party is that they owe it more loyalty than is the case in other countries. The office holder holds his seat in deference to the party rather than to the voters. This is due to the fact that in the unusual electoral system that is used each party present a slate of up to 20 candidates in the order in which individuals will be seated. A newcomer, if assigned a position in the slate which will ensure his election because he runs in a seat that is considered "safe" for the party, will thus be thankful to the party. Also, if he is placed in a position high enough on the slate to ensure a position, he is more worried about where the party will place him when the next election comes up than what the voters think of it. A mettlesome or too independent MP can thus easily be ousted. Only the one or the two-man parties actually hold the independence that Canadian MP's have — beholding to their constituents — at their command.

One result of the political leadership has been that it fails to represent the people, The Oriental Jewish groups are under-represented in the Knesset (parliament), and the same is true for the younger group and those coming from Western Europe and America. Most of the Knesset membership is still from the old East European Zionist pioneers. Because of this the kibbutzniks are greatly over-represented. The inhabitants of Israel's unique communal agriculture interest make up only 3 per cent of the total population, but their influence is far greater than their limited number would suggest.

But for all the (relatively minor) political difficulties Israel may have, the country is one in thought and deed in the one thing that is of major importance today — maintaining themselves against the pressure of the Arabs. As long as this determination remains, Israel will remain as an independent nation.

J. J. Bout.

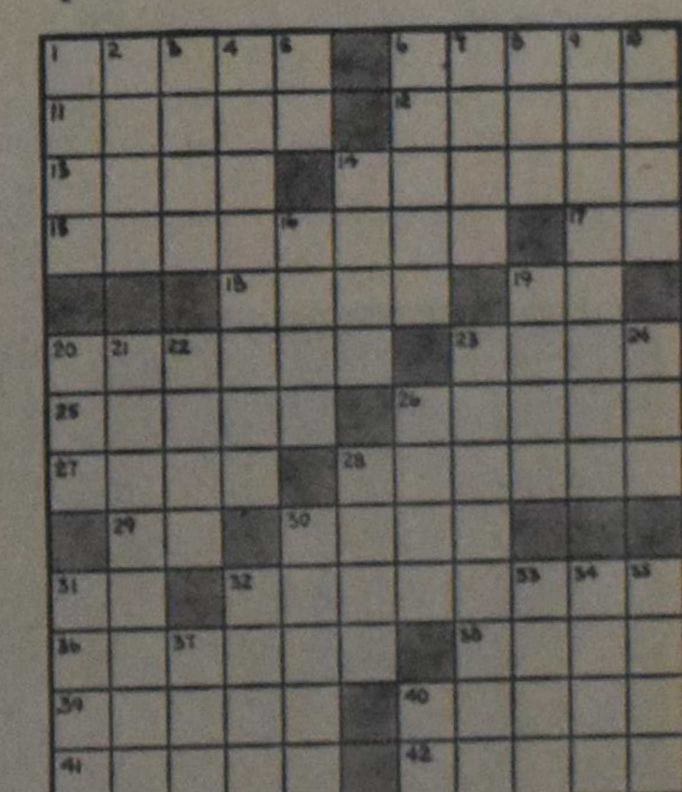
CROSSWORD PUZZLE

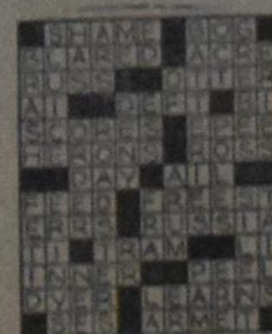
ACROSS
1. Enthusiasm
6. Lover
11. American Indians
12. Plating metal
13. Soon
14. City of Switzerland
15. Learned
17. Stammering sound
18. U.S.S.R. river
19. Greeting
20. Scamper
23. Paper container
25. Lights
26. Girl's name
27. Wine receptacles
28. Eviscerated
29. Element (sym.)
30. Price
31. Hebrew month
32. Soaped
36. Hot dog ——
38. Wander
39. Solitary
40. —— of Troy
41. Stains
42. Paradises

DOWN
1. —— parmigiana
2. Sea eagle
3. Tumult
4. Hazards
5. Plural suffix
6. Building material
7. Travel
8. Land measure
9. Lure
10. Close to
14. —— matter
16. Blunders
19. Sentry command
20. Mineral spring
21. Scottish poet
22. Two-toed sloth
23. Improved
24. Mournful
26. —— country
28. Alaric, for one
30. Packing boxes
31. Nomad
32. Fluff
33. Play part

Saturday's Answer

34. Level
35. Lairs
37. Card game
40. Pronoun

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

We are thankful to God for the arrival of our adopted son,

HENRY RALPH

11 months of age.

Ralph & Klara Numan.

45 Eldomar Ave.,
Brampton, Ont.

God has graciously enriched our family with the birth of a son

TERENCE JOHN

December 28, 1969.

John & Ineke Bezuyen,
Denise.

55 Trelawne Drive,
St. Catharines, Ont.

On January 7, 1970 we celebrated with our dear parents and grandparents

J. LUYK
and
M. C. LUYK—SUURMOND

their 45th wedding anniversary.

May the Lord sustain them richly in the years to come.

Their thankful children:
Hamilton, Ont.:
Mr. & Mrs. B. DeMik.
Stoney Creek, Ont.:
Mr. & Mrs. C. Dejonge.
Kitchener/Waterloo, Ont.:
Mr. & Mrs. J. Gysbers.
Mr. J. Luyk.
Waterdown, Ont:
Mr. & Mrs. C. Boonstra
and 13 grandchildren.

371 Federal Ave.,
Stoney Creek, Ont.

On January 17th, 1970, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

LEENDERT NOORDEGRAAF
and
MARGJE NOORDEGRAAF—WINTERS

the occasion of their 25th wedding anniversary.

May the Lord bless them for each other and for us in the years to come.

Cory and Ria Cornelisse,
Brampton, Ont.
- Sharon, Terry.
George and Willy Harris,
Barrie, Ont.
— Charles.
Wayne and Leny Kloosterman,
Thornton, Ont.
— Vincent, Mark.
Klaas and Margje Noordegraaf,
Minesing, Ont.
— Angelina.
Mary, Lenord, Elsie, Harry, Lucy and Robbie all at home.

Minesing, Ont.

The Lord in His wisdom has taken unto Himself our dearly beloved mother and grandmother

Mrs. JENNIE OETMAN,

very unexpectedly on December 12, 1969.

Dr. and Mrs. Paul G. Schrotenboer (Bernice),
Calvin, Murray,
Jerrold and Ronald.
Timothy and Karl
Maliepaard.

On Saturday, December 20th, 1969 it pleased God to take unto Himself our beloved father, grandfather and greatgrandfather

ANDREW ELGERSMA,

at the age of 76 years.

"Blessed are they that die in the Lord."

His children:
Mr. & Mrs. Albert Elgersma.
Mr. & Mrs. Ryer Krikke-Elgersma.
Mr. & Mrs. Bert Elgersma.
Mr. & Mrs. Sam Aardema-Elgersma.
Mr. & Mrs. Karl Hesterman-Elgersma.
Mr. & Mrs. John van Zalen-Elgersma.
29 grandchildren,
12 greatgrandchildren.

Neerlandia, Alberta.

"The Lord commands His blessing there,
Where they that walk in love shall share
In life that never ends."

On Monday, December 29, 1969, the Lord suddenly took unto Him our dear husband, father, father-in-law and grandfather

CORNELIUS TREFFERS,

at the age of fifty-seven.

"Blessed are the meek for they shall inherit the earth."
Matt. 5:5

Mrs. G. Treffers-Zoeteman,
Clinton, Ont.
Jake and Connie de Haan,
Kenny & Michael,
Hamilton, Ont.
Ben and Alice Greydanus,
Shawn,
Sarnia, Ont.

On December 29th, 1969 the Lord took

RALPH

home.

In July of '60 we received
from above
A little boy to cherish and
love.
Ralph, our brother and son,
Never learned to play and
run.
But he filled our hearts with
much joy;
He was our whistling and
happy little boy.
He spent many an hour in
quiet content
And knew what love, family
and security meant.
We thank you Father for
taking him home.
Where his spirit may rest
and never more roam.
Good-bye little Ralph; we're
happy for you too.
We'll miss you, but know
this is best for you.

Mr. and Mrs.
Klaas Sinkgraven.
Mike, Lucy, Helen,
Janet, Richard and
Bert.

R.R. # 3, Brampton, Ont.

On Friday, January 2, 1970 the Lord took unto Him in glory our dearly beloved wife, mother and grandmother

ARENDJE ABERINA KUYVENHOVEN,
nee DOORDUIN.

C. J. Kuyvenhoven,
209 Main St. N.,
Newmarket, Ont.
Alice and Klaas Storteboom,
Arlene,
Rita,
Henry,
Joanne.
Catharine and Jim Hanemaayer,
Audrey,
Arthur.
Bill and Corry.
Maria.

The funeral took place on Monday, January 5, 1970. Internment Newmarket Cemetary.

On January 3, 1970 the Lord took unto Himself my dearly beloved husband

GERRIT JAN KAMPJES,

at the age of 62 years.

Mrs. Ethel Kampjes.

"Blessed are those who die in the Lord."

862 West 5th St.,
Hamilton, Ont.

It has pleased the Lord to take suddenly unto Him our dear brother-in-law and uncle

GERRIT JAN KAMPJES,

on Saturday, January 3, 1970, at the age of 62 years.

May the Lord sustain the sorrowing widow with His grace.

Family
H. Vander Zwaag.

15 Leland St.,
Hamilton, Ont.

PAUL TOURNIER: Our task as laymen is to live our personal communion with Christ with such intensity as to make it contagious.

If you would walk with God, you must go in the direction He is going.

— Selected.

Theologie en Kerk in Nederland

(Vervolg van blz. 5)

zinnig georienteerden zou nog wel te verkrijgen zijn, maar die anderen horen er toch zeker ook bij.

Na Lunteren volgde Amsterdam, de Vrije Universiteit. Tijdens dit bezoek was Professor B. Van Elderen van Calvin Seminary, die tot februari 1970 gasthoogleraar aan de VU is mijn gids. Vanwege de tijd was het maar een kort bezoek. 'k Heb voornamelijk Amerikaanse studenten die aan de VU studeren ontmoet, onder anderen de Rev. Jacob Faber van Pembroke, Ontario, die dit jaar zijn doctoraat hoopt te halen. De unanieme indruk van de studenten was dat zowel het wonen in Amsterdam als de studie aan de VU uitermate boeiend zijn. De VU mag met recht een brandpunt van intellectuele activiteit genoemd worden. Dat men in Amsterdam niet bang is voor nieuwe ideeën werd me ook duidelijk uit een gesprek met docent Tj. Baarda, één van de schrijvers van een Cahier voor de Gemeente, en Ds. H. Leene, een wetenschappelijk medewerker aan de VU. Zoals Drs. Baarda zei, "met de oude kaders kunnen we niet meer werken, en we zoeken nog om de nieuwe waarmee we zinvol in deze tijd kunnen werken." Ik had graag enige tijd willen doorbrengen met professor N. H. Ridderbos die het Oude Testament doceert, maar een vluchtige kennismaking was alles wat de tijd veroorloofde. De Amerikaanse studenten voelen zich behoorlijk thuis in Amsterdam. Een groot probleem voor velen toen ze aankwamen was het vinden van goede huisvesting. Daar weet men in Grand Rapids eigenlijk niet van.

Dr. Van Elderen vond zijn verblijf aan de VU erg leerzaam. Hij heeft ook gastcolleges gegeven in Kampen en in Utrecht. Volgens hem was de VU **more conservative** (ik schrijf het in het Engels want conservatief is een lelijk woord in Nederland) dan men wel zou denken als men afgaat op uitlatingen van sommige professoren.

De VU is nog steeds met de uitbreiding van haar gebouwen bezig. De Theologische faculteit is nu, met andere faculteiten, ondergebracht in een **tijdelijk gebouw.** Vlak daarnaast wordt een vele verdiepingen (zes of zeven, ik heb ze niet geteld) hoog gebouw opgezet waarin ook de theologie een plaats zal krijgen. Het verhaal gaat rond, volgens Prof. Van Elderen, dat men nog niet weet of in dat nieuwe gebouw de theologie helemaal onderaan of helemaal bovenaan zal komen, of ze het fundament dan wel het sluitstuk van de wetenschap moet vormen.

(Wordt vervolgd.)

Hoe goed is Uw geheugen?

Wij, mensen, bezitten een zeer gelukkige eigenschap: geleden leed — hoe fel ook doorleefd — kunnen wij vergeten totdat het slechts wordt tot een vage herinnering die wij maar bij enkele gelegenheden in ons bewustzijn terug roepen — als we willen. Dat is goed.

Het is dus goed, dat we alle oorlogsleed uit het bewustzijn van alle dag kunnen bannen. Daar staat tegenover, dat blijde gebeurtenissen nog lange tijd door ons kunnen worden nageproefd. De vreugde die wij in het verleden hebben ondervonden, blijft in de herinnering voortleven. Het is immers een plezier om voor het oog van de geest al datgene de revue te laten passeren, dat ons redenen gaf tot voldoening, tot blijdschap, tot vermeerderd geluk . . . . en als anderen er dan de oorzaak van waren, tot dankbaarheid.

Mogen we hier een ogenblik bij stilstaan? Dankbaarheid is een woord dat we niet te graag horen, als wij het zelf zijn die onze dank verschuldigd weten aan een medemens. Erkenning van dankbaarheid houdt immers een moreel gevoelde verplichting in, een gevoel van verschuldigd zijn. Wel, het zijn sterke benen die deze weelde kunnen dragen. Het is zaliger te geven dan te ontvangen — is een gezegde dat wij allen kennen en wanneer wij het zelf waren die iets te ontvangen hadden, nog wel onze persoonlijke vrijheid van ons land, dan voelen wij ergens toch wel, dat onze dankbaarheid niet kan worden weggewuifd.

Hoe goed is ons geheugen? Zijn wij de honger vergeten? De bombardementen en luchtgevechten? De hartkloppingen bij kaarslicht in een schuilkelder? De razzia's en onze landgenoten met een gele ster op hun kleding — later in alle denkbare vervoermiddelen op weg naar een kamp of naar een gasoven? Zijn wij de angst vergeten in de ogen van onze medemensen, van onze gezinsleden? Zijn leden van ons gezin of van onze familie wellicht gesneuveld, verminkt, vergast, omgekomen bij bombardementen? Herinneren we ons nog de geknevelde pers en de papegaaien radio en het geluid van de marcherende laarzen in de nacht? Hadden wij ooit redenen om doodsbang te zijn voor een ruwe roffel op onze huisdeur in de stille uren van de na-nacht of vroege morgen? Hoe goed is ons geheugen? Weet U nog hoe we clandestien luisterden naar radio Oranje? Liepen we wellicht met een vervalst persoonsbewijs op zak? Zijn we de sper-uren vergeten, waarin we ons niet op straat mochten begeven? Zijn we vergeten hoe we gedoemd werden te leven in een land dat systematisch werd omgeorganiseerd tot een grote gevangenis? Denk over dit alles eens rustig na. Het is 25 jaar geleden. En herinner U dan de bevrijding. De vreugde, de opluchting, de ontspanning, alsof ons leven eindelijk geheel opnieuw begon! Een stralende mei-dag in 1945 trokken de Canadezen ons land in en zij waren het die van de gevangenis-Nederland weer maakten het Vrije Nederland, waar we konden ademen en werken en ons gezin verzorgen.

Hoe goed is ons geheugen? En wat is onze dankbaarheid waard al was het maar in dollars?

Straks is de daad aan ons allen.

Ton Diening,
Public Relations.

DATELINE: THE MOON . . . One Apollo 12 astronaut is reflected in the face mask of the other as he snaps his companion's photo on the moon's surface. The unidentified moon man holds one of the scientific experiments used in the lunar walk.

A DISTINCTIVE TRADEMARK is being used to identify and promote interest in authentic Canadian Indian handicrafts. The trademark design, symbolic of a beaver pelt and stretching frame, will be affixed to all articles handicrafted by the Indian people, as a guarantee of authenticity and quality for the buyer. Similar identification has been used successfully by Eskimo art and craft producers for some time.

(Photo courtesy of the Department of Indian Affairs and Northern Development.)

THE CROSS IN CANADA

(Continued from page 10)

differently. Writes one of the missionaries in 1917, "Another aspect of the situation is the number of young people who have voluntarily renounced the teaching of the Roman and Greek churches and have not yet found mental satisfaction in any other form of doctrine or presentation of truth. Some of these are hovering around the outskirts of Protestant congregations, others are dabbling in anti-Christian socialism, still others are rapidly drifting into forms of atheism and unbelief."

A great percentage of the immigrant population was made up of young men working under rough circumstances. Lumbering was still the backbone of Canadian industry and hundreds and thousands of young men were lodged in lumber camps during the long Canadian winters. Rev. Alexander Campbell tells of one of his visits to such a camp in 1881. We don't need much imagination to understand the conditions under which the "shanty men" lived, after reading his letter. "I started out on Monday on a tramp up to the line in the midst of a heavy storm. Three weeks I spent in the camp. I may say that almost without exception I was courteously treated by all who were inclined to come to the services. The temptations by which the men are beset are very great. We have already mentioned profanity and intemperance; gambling and licentiousness complete the fearful quartette of vices. Sad indeed is to think of our young men being thrown in the midst of such surroundings with little of any gracious influence to help them withstand the attacks made upon their character by the wiles of the wicked one. Shocking accidents were frequent occurrences during my month's visit, by which men lost the use of their limbs and some their lives."

It was in these days also that mining got really started. In British Columbia one gold field after another was opened up — Cariboo, Kootenay and in 1898 the Yukon. During the construction of the Canadian Pacific Railway in 1883 a great bed of copper-nickel ore was discovered near Sudbury. Prospectors flocked in and everywhere mining villages sprang up overnight. The picture of such a mining village was quite different from a prairie settlement. Here the forces of evil were bold and aggressive. To give an example: Population 750; 1 church (Presbyterian); 15 saloons, open day and night, seven days a week; variety theatre, gambling halls and "other stations on the road to perdition". Not one third of the people attend church.

We are not surprised to read in one of the home missionary's reports: "In mining districts Sabbath desecration, gambling, drinking, and lewdness are the prevailing vices. Frequently prostitution is winked at as a necessary evil. The absence of the family life and suitable boarding houses greatly increases the danger of the saloon and the brothel."

This short survey of the frontier gives us a fair idea of the issues the church had to face during this period. We also suspect that it was not sufficient to keep abreast with the settler to "break unto him the Bread of Life", but that somehow the church on the frontier should be involved in the struggle for survival in pioneer-life.

And this is what the church did!

How the church was involved and how much this influenced the whole development of the church in Canada we will see in the following chapters.

G. Rienks.

I apologize for the long intermission after I wrote the first two articles on "The Cross in Canada". Those two I had just finished before we left for holiday. "Jij ook altijd met de artikels," my wife said as I did not take too much time to prepare for our trip. After coming home we passed through a trying time, which made me decide to join the Presbyterian Church in Canada. It made me hesitant to continue this series. The letters however which I received, even after I had taken this step, asking me not to stop, were so friendly and so encouraging that I will certainly try to finish this study.

Correction: In first article on "The Cross in Canada" last paragraph, "that we are quick with over-evaluation", read: "with our evaluation".

SALT

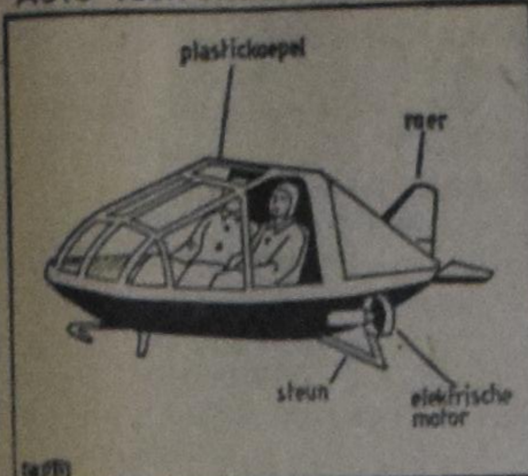
"Ye are the salt of the earth" was the Golden Text, and the class of little girls was being questioned by the teacher. "What are the uses of salt?" she was asking.

One said it kept things from spoiling, another that it made things taste better.

Then one tiny mite spoke, "Please, Miss, it makes people thirsty."

And that is an important use for every Christian. Our lives ought to make people thirst for the Water of Life. Do others see Christ in your daily life?

—The War Cry.

"AUTO" VOOR 20 METER DIEPTE

Het luchtvaartinstituut te Moskou heeft een onderwaterauto ontworpen die de naam "Lanka" heeft gekregen.

De "auto" is gemaakt van polyester en plastic, het gewicht bedraagt ca. 60 kilo. De "auto" kan tot twintig meter onderwater varen en daar 90 minuten verblijven.

De topsnelheid bedraagt ca. 5½ mijl per uur. Twee beweegbare elektrische motoren zorgen voor de voortstuwing en de besturing. De plastic koepel biedt plaats aan twee personen. Boven water kan "Lanka" varen met geopende kap.

De technici van het instituut gebruiken "Lanka" als prototype voor de geleidelijke ontwikkeling van nieuwe onderwatertransportmiddelen ten dienste van bouwwerken, wetenschappelijk onderzoek, fotografie, oudheidkundig onderzoek, e.d.

VROUWELIJKE PREDIKANT KAN NU INTREDE DOEN IN GEREF. KERKEN

Binnenkort kan in de gereformeerde kerken de intrede van de eerste vrouwelijke predikant verwacht worden. De kerkordelijke bepalingen hiervoor zijn door de gereformeerde synode thans definitief vastgesteld. In laatste instantie ging het er nog om of vrouwen van het ambt ontheven moesten worden, wanneer zij trouwden. Tenslotte is bepaald, dat dit niet altijd hoeft en dat zij predikant kan blijven wanneer een kerkeraad tot de conclusie komt, dat het gehuwd-zijn geen belemmering vormt voor de vervulling van haar kerkelijke opdracht. De classis en de betrokken deputaten en de provinciale synoden moeten hiermee echter akkoord gaan.

Ook was er nogal wat bezwaar tegen de bepaling, dat aan vrouwelijke predikanten als regel een bijzondere opdracht zal worden gegeven. Men vond dit een beperking. De vorige synode stelde dit echter vast en wijziging zou betekenen, dat men opnieuw fiat zou moeten vragen aan de mindere vergaderingen van de kerk en dat zou weer een uitstel van twee jaar tengevolge hebben. De eerste vrouwelijke predikant zal, naar men aanneemt, mej. E. G. van Egmond te Baarn worden. Zij is staflid van het evangelisatiecentrum.